

Rose

The Chanochai
วชิรา
มฤต
เลี่ยน
ไม่เซื่อง

แบบแบบ เขียน
Wynn Chan วา

พิมพ์ครั้งที่ 1

Rose

The Chanonthai
ฉลาม
เด็ก
เลี้ยง
ไม่เชื่อง

แปมแปม

เขียน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

The Chanothai ฉลามเด็กเลี้ยงไม่เชื่อง

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนรัชฎาภิบาล (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Rose Publishing

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8379-9

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกตุ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา อังอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มณีสมนศิริ • บรรณาธิการ ปาณิศา สุอุทัย, ศิริภัสสร สิมณี
บรรณาธิการต้นฉบับ สาระฤทธิ์ นิมิตตอง • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรวัลักษณ์ เขียวกลิ่น
ศิลปกรรมปก กุณศิร่า บงแก้ว • ออกแบบรูปเล่ม สุนิดา ภาวะทรัพย์
พิสูจน์อักษร สรวิชญ์ รักดีอาษา, วรณา เทียนแดง

คำนำสำนักพิมพ์

หากใครเคยอ่านผลงานของคุณักเขียนแบบแบมมาก่อน นิยายเรื่อง *The Chanothai* *ฉลามเด็กเลี้ยงไม่เชื่อ* เป็นอีกหนึ่งเรื่องที่ไม่ควรพลาดค่ะ

นิยายเรื่องนี้เอาใจสาวกโอเมก้าเวิร์ส เข้มข้นในเรื่องการเมืองการปกครองระหว่างสี่เขตแห่งมหานครไร้นาม ฉากเปิดตัวของอัลฟาอย่าง ‘ฉลาม ซาโนทัย’ ที่โดนยิงตกน้ำจนลอยมาในเขตเหนือที่ ‘จิลเลียน เดอโฟลรอน’ เป็นผู้นำก็สร้างความลุ้นว่าจะแก้ไขปัญหานี้อย่างไร เนื่องจากแต่ละเขตมีกฎการปกครองแตกต่างกัน ระหว่างเขตเหนือกับเขตใต้ประหนึ่งน้ำบ่อไม่ยุ่งน้ำคลอง แต่ฉลามก็ได้รับการดูแลจากจิลเลียนเป็นอย่างดีซึ่งมาพร้อมข้อเสนอบางอย่าง เมื่อจิลเลียนต้องการมีทายาทโดยปราศจากความรัก ก่อนฉลามจะพบความลับว่าแท้จริงแล้วผู้นำเขตเหนือเป็นโอเมก้าสายเลือดบริสุทธิ์ ไม่ใช่อัลฟาอย่างที่ทุกคนเข้าใจกันมาโดยตลอด

ทว่าเหนือสิ่งอื่นใด เบื้องบนกลับลิขิตให้พวกเขากลายเป็น ‘คู่แท้แห่งโชคชะตา’ ที่ตัดกันไม่ขาด สัญชาตญาณและกลิ่นฟีโรโมนของทั้งสองเชื่อมความผูกพันทางใจที่ละนิด แล้วพวกเขาจะยอมรับการเปลี่ยนแปลงนี้ได้หรือไม่

นิยายเรื่องนี้ครบรสมากจริง ๆ ทั้งหวานละมุน ซึ่ง เราร้อน บู๊ระทำ และอบอุ่นหัวใจ ขอเชิญทุกท่านเข้าไปสัมผัสโลกแห่งโอเมก้าเวิร์สนี้ไปพร้อม ๆ กันนะคะ

Rose

จากใจนักเขียน

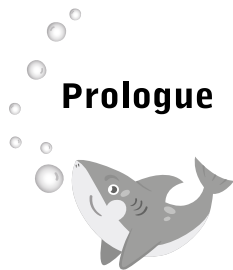
สวัสดีค่าทุกคน

แบบแมมเองค่า กลับมาในรอบสองปีพร้อมนิยายเรื่องนี้ *The Chanothai* ฉลามเด็กเลี้ยงไม่เชื่อง พระเอกหมาเด็กทรงเขี้ยว อัลฟ่าสุดเท่เลี้ยงไม่เชื่องตามชื่อเรื่อง กับพี่คนสวยจิลเลียน ไม่เคยเขียนโอเมก้าเวิร์สมาก่อนเลย ค่อนข้างยากนิดหนึ่งสำหรับแมม แถมยังเป็นพล็อตประเทศสมมติ เมืองสมมติ ทุกตัวละครในเรื่องนี้แมมชอบหมดเลย ทุกคนมีหน้าที่ที่ต้องทำ มีซีนของตัวเอง เขียนจบแล้วก็อยากเขียนแนวนี้อีกค่ะ หวังว่าโอกาสหน้าจะได้เขียนอีกสักเรื่องน้า

แมมไม่ได้เขียนนิยายมาสักพักใหญ่ๆ มีอะไรหลายอย่างมากที่มันยากกว่าเดิม เช่น การงานรุมเร้าทำให้ไม่มีเวลายันทันฉบับ ความกังวลว่าจะเขียนไม่สนุก นักอ่านไม่ชอบแนวนี้อีกหลากหลายความกดดันแต่ก็เขียนมันจนสำเร็จ เย้ แล้วคุณนักอ่านเป็นยังไงกันบ้างคะ หวังว่าทุกคนจะสบายดีใจฟู ได้กินของอร่อยน้า

ไว้เจอกันใหม่โอกาสหน้าค่ะ

แมม

Prologue

แม่น้ำจันทรเสียวในยามวิกาล มีดสนิไรรู้ซึ่งแสงไฟ

เรือยอร์ชลำหนึ่งจอดนิ่งสนิทกลางน้ำ กลืนไปกับความมืดมิดในคืนเดือนดับ ที่หัวเรือปรากฏร่างบางในชุดสีดำ เลื้อยไต่กันลมด้วยาวปลิวไปตามทิศทางลม สายลมหวัดหวิวว่าเหววังเวง ดวงตาสวยจ้องมองไปยังกลุ่มตึกสูงสว่างไสวเบื้องหน้าซึ่งอยู่ห่างออกไปไกล

ปัง! ปัง! ปัง!

เสียงปืนสามนัดดังก้องมาจากทางนั้น ทว่ากลับไม่มีแม้แต่เสียงไซเรนของตำรวจเพราะมันเป็นเรื่องธรรมดาไปแล้วสำหรับเมืองนี้ เพราะที่นั่นคือมหานครไร้นาม

เสียงปืนเงียบหายไปกว่าสี่สิบนาที ท่ามกลางความสงบบนผืนน้ำ เสียงสายลมพัดแรงถูกแทนที่ด้วยเสียงเครื่องยนต์ของเจ็ตสกีที่บิดจวนัดเจเวียนตามมาด้วยกลุ่มเรือเล็กซึ่งแล่นมาจากฟากตึกสูง แสงสปอตไลท์หลายดวงวูบไหวไปตามผิวน้ำ พร้อมด้วยเสียงตะโกนโหวกเหวกกร้าวก้องให้หาคนผู้หนึ่ง

กระทั่งเรือที่นำอยู่หน้าสุดเห็นเรือยอร์ชลำหนึ่งจอดนิ่งในเงามืด ผู้นำทีมवादตลั่งเสียงดังก้อง ไฟสปอตไลท์ที่ส่องไป ณ จุดเดียวกันจนปรากฏร่างบางบนหัวเรือ เส้นผมสีเงินยาวระแพ่นหลัง นัยน์ตาสีแดงฉานอันเป็นเอกลักษณ์ที่ใครเห็นก็ไม่มีทางลืมเลือน ใบหน้างดงามราวกับเจ้าชายในนิทานเรียบสนิท ไม่มีแม้แต่อาการหรีตาเพราะแสงไฟสาดส่อง

“จิลเลียน เดอ โพลรอง”

เจ้าของชื่อพลันยกมูมปากยืม ใบหน้าเย็นชาแต่มีประกายความเย้ายวน บางเบา แต่ไม่ได้ทำให้กลุ่มผู้มาเยือนรู้สึกหวั่นไหวเลยสักนิด อีกทั้งยังมีความกดดันบางอย่างแผ่ออกมาจนพวกเขาไม่กล้าผิดพลาด แม้อีกฝ่ายจะยืนอยู่คนเดียวบนหัวเรือ

“เด็กตื่นคำมืดไม่หลับไม่นอน เขตใต้ครีกครั้นอะไรกัน”

เสียงใสหาฟังปานระฆังแก้วเอื่อยอย่างเฉื่อยชาราวกับไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น

“เรื่องราวภายในของเขตใต้ คงไม่ต้องให้เขตเหนือมาใส่ใจ”

เสียงทุ้มต่ำดังจากในกลุ่มเรือ ก่อนผู้ชายตัวสูงจะเดินออกมาเผชิญหน้า เขามีใบหน้าหล่อเหลาคมคายแฝงกลิ่นอายอันตราย มูมปากเสยะยืม ประกายสังหารปรากฏอยู่เต็มเปี่ยม และอยู่ในชุดสูทสีดำที่ดูไม่เรียบร้อยเท่าไร

“เดี๋ยวนี้ลั่วลั่วโนซาโนทัยเหิมเกริมได้ขนาดนี้เลยหรอ มหาสมุทรดูแลหมาเฝ้าบ้านกันยังงั้น”

มหานครไร้นามถูกปกครองโดยกลุ่มผู้มีอิทธิพลสี่กลุ่ม โดยแบ่งเป็นเขตเหนือ ใต้ ตะวันออก และตะวันตก ทั้งสี่เขตนี้มีตัวเลขอาชญากรรมและรายชื่อผู้สูญหายมากมาย ทว่าเม็ดเงินและผลประโยชน์ที่รัฐบาลได้รับจากทั้งสี่เขตก็สูงมากเช่นกัน จนทางการถึงขั้นยอมปิดหูปิดตาไม่กล้ายื่นมือเข้ามายุ่ง ปล่อยให้สี่เขตคานอำนาจกันอย่างอิสระ

“ฉันคือว่าที่ผู้นำคนใหม่ของซาโนทัย ถือโอกาสนี้แนะนำตัวให้เดอโฟลรอง รู้จักเลยแล้วกัน”

ซาโนทัยปกครองเขตใต้ ส่วนเดอ โฟลรอง ปกครองเขตเหนือ ทั้งสองฝ่ายประหนึ่งน้ำบ่อไม่ยุ่งน้ำคลอง เรื่องราวภายในของซาโนทัยไม่เกี่ยวกับเดอ โฟลรอง จึงไม่มีแม้แต่การตั้งคำถามถึงสาเหตุการเปลี่ยนผู้นำ

ใบหน้าสวยยังคงแต่มรอยยิ้มไม่แยแส

“แล้วผู้นำคนใหม่ของเขตใต้ที่ไม่รู้จะเป็นได้นานแค่ไหนมาทำอะไรตรงนี้ล่ะ”

“ตามหาเศษซากไร้ค่าที่หล่นลงในแม่น้ำ มันน่าจะหนีมาทางเขตเหนือ ถ้าจะขอสำรวจบริเวณนี้หน่อยคงไม่เป็นไรใช่ไหม”

“ตอนนี้ไม่เป็นไร...แต่ถ้าอีกนิตก็ไมแน”

เสาโทรมขนาดสูงที่ลากสายสัญญาณผ่านแม่น้ำจันทร์เสียคือ
เส้นแบ่งการปกครองของเขตเหนือกับเขตใต้ เรือยอร์ชของจิลเลียนจอดลง
ณ จุดเส้นแบ่งพอดี กลุ่มเรือของซาโนทัยจึงไม่กล้าข้ามไป ชั่วโมงาสี่ฝ่าย
อยู่ร่วมกันมานาน บางครั้งเป็นพันธมิตร บางครั้งเป็นศัตรู สายสัมพันธ์
แข็งแกร่ง ทว่าขณะเดียวกันก็บอบบางจนต้องระมัดระวัง ดังนั้นการก้าวล้ำ
เข้าไปในเขตอื่นในยามวิกาลอาจทำให้ความสัมพันธ์บอบบางนี้พังลง

ซาโนทัยเพิ่งเกิดการเปลี่ยนแปลง เรื่องภายในยังไม่เรียบร้อย ฉะนั้น
หากบุ๋มบ่ามเข้าไปในเขตเดอ โพลรอง ย่อมไม่ส่งผลดี ผู้นำคนใหม่ของ
ซาโนทัยยอมสั่งให้ถอย แม้จะแน่ใจว่าสิ่งที่ตัวเองตามหาคงว่ายเข้าไปใน
เขตเหนือแล้ว แต่จิลเลียนก็อยู่ตรงนี้ ถ้า ‘เศษซาก’ นั้นยังมีชีวิตอยู่ ก็ไม่แน
ว่าจะรอดพ้นสายตาของเดอ โพลรอง และอาจถูกสั่งเก็บไปเรียบร้อย

ดวงตาคู่สวยมองกลุ่มเรือที่เคลื่อนห่างออกไป ทุกอย่างกลับสู่ความมืดมิด
อีกครั้ง ก่อนมือเรือจะยกขึ้นให้สัญญาณ ทันใดนั้น เรือยอร์ชที่จอด
แน่นิ่งสนิทก็ติดเครื่องยนต์แล้วหันหัวเรือกลับเข้าไปในเขตเหนือ ร่างบาง
เดินลงจากหัวเรือผ่านผู้ใต้บังคับบัญชาในชุดสูทหลายคนเข้าไปยังห้อง
กระจกด้านใน ภายในห้องพักรูหรือนั้นมีโซฟาบุหนังราคาแพงดีไซน์ทรงโค้ง
กับบาร์เหล้าหรู เขาเรียวเดินผ่านไปยังด้านหลังโซฟา ซึ่งเมื่อเปิดประตูห้อง
ด้านในเข้าไปจะเป็นห้องนอนส่วนตัว

ความวุ่นวายข้างในแตกต่างจากความเงียบสงัดภายนอกโดยสิ้นเชิง
นั่นเพราะมีร่างสูงที่เปียกชื้นไปทั้งตัวนอนคว่ำอยู่กลางเตียงคิงไซส์ โดย
คุณหมอประจำตระกูลเดอ โพลรอง กำลังผ่าตัดเอากระสุนออกจากสะบัก
หลังของชายผู้นั้น เสียงก๊าดฟันดังขึ้นเมื่อมีดกรีดลงกับผิวหนัง ทว่าเรือนกาย
แกร่งกลับไม่ขยับแม้แต่นิดเดียว แผ่นหลังเปลือยเปล่าสีน้ำผึ้งเกร็งเครียด
จนเห็นไลน์กล้ามเนื้อขมอมอง

จิลเลียน เดอ โพลรอง ทั้งกายนั่งลงพิงหัวเตียง ก่อนสบกับดวงตาคม
ที่จ้องเขาเขม็ง ใบหน้าหล่อเหลา คิ้วขมวดมุ่นยังคงน่ามอง แม้จะมีผม
สีดำสนิทเปียกชื้นระρώงหล่นปรกหน้าปรกตา มือสวยของจิลเลียนช่วย

บัตเสียขึ้นเผยใบหน้าคมคร้าม คนผู้นั้นมีคิ้วเข้มพาดเฉียง จมูกโด่งแต่จมูก
สีดำเล็กตรงปลาย ปากบางของเขาเฝ้าสนธิ ฟันกรามขบกันจนขึ้นสัน กลิ่น
เฉพาะตัวซึ่งเป็นกลิ่นโอเดอยามเข้าให้ความรู้สึกตายน่าประหลาด

“หน้าตาใช้ได้นี้ อย่าเพิ่งตายล่ะ”

ไม่มีคำตอบ แต่เสียงขบเขี้ยวเคี้ยวฟันดังชัดเลยทีเดียว

เสียงกระสุนตกกระทบกับถาดเหล็กดังแกร้ง เสียงหัตถการทางการแพทย์
ยังคงดังต่อเนื่องอีกสักพัก ก่อนหมดจะเอ่ยสั่งให้คนที่เฝ้าสังเกตการณ์
ช่วยกันยกตัวคนบาดเจ็บขึ้นเพื่อพันแผล จิลเลียนยอมขยับออกไปยืนนอกดอก
มองข้างๆ แล้วปล่อยให้ผู้ใต้บังคับบัญชาจัดการ ‘เศษซาก’ ที่เก็บมาได้

ในที่สุดเมื่อทำแผลเสร็จแล้ว ทุกคนก็ล่าถอยออกไป ร่างสูงนั่งพิง
หัวเตียง มีผ้าพันแผลพาดผ่านแผ่นอกกว้างคล้องไหล่ขวา แขนซ้ายเจาะ
สายน้ำเกลือ ดวงตาที่มองมาไม่มีแม้แต่ความตระหนก หวาดกลัว หรือ
กังวล ยังคงวาววับราวกับพยัคฆ์จ้องล่าเหยื่อ แม้ใบหน้าจะซีดเขียวเพราะ
การบาดเจ็บ แต่จิลเลียนเชื่อว่าถ้าจำเป็น อีกฝ่ายก็พร้อมกระโดดเข้ามาล็อก
คอเขาแน่

แต่คงไม่ทำหรอก...เพราะเขาเพิ่งช่วยชีวิตอีกฝ่ายมา

“ยินดีด้วยที่ยังไม่ตาย”

เสียงหนุ่มชวนฟังดังขึ้นพร้อมร่างบางทรุดตัวลงนั่งข้างเตียงอีกครั้ง
จิลเลียนใช้สองแขนยันไปข้างหลังขณะเอนตัวลงเล็กน้อย เขาเรียวยกขึ้น
นั่งไขว่ห้าง เปิดเปลือกข้อเท้าบางยามชายกางเกงร่นขึ้นเล็กน้อย ใบหน้ายังคง
แต่มียิ้มเย้ยวนชวนมอง

“ต้องการอะไร”

“ขอบคุณสักคำเป็นไง”

“ผู้นำเขตเหนือคงไม่ช่วยชีวิตใครสักคนเพราะต้องการแค่คำขอบคุณ”

เสียงใสหัวเราะเบา ๆ ขณะยกนิ้วขึ้นทัดผมยาวที่ทั้งตัวปรกลงมา
ก่อนจะยื่นหน้าเข้าไปใกล้คนเจ็บ

“แหม...ฉันออกจะมีน้ำใจ”

ดวงตาสวยพราวระยับของจิลเลียนพึงพอใจกับใบหน้าซึ่งหุดหิดของคนตรงหน้า ทว่าเขาไม่คิดจะต่อปากต่อคำให้เสียเวลา คืบนี้ช่างหนักหนาสาหัสสำหรับอีกฝ่ายมากไปหน่อย...เพื่อแผนการระยะยาวเขาย่อมใจดีเป็นพิเศษ

“ฉลาม ซาโนทัย”

เจ้าของชื่อตัวเกร็งขึ้นมาทันที

“ส่วนสูงหนึ่งร้อยแปดสิบเก้า อายุยี่สิบเจ็ดปี ทรัพย์สินสมบัติในครอบครองเกินหมื่นล้านดอลลาร์ เป็นลูกชายคนโตของมหาสมุทร ซาโนทัย ผู้นำเขตใต้คนปัจจุบัน มีน้องต่างแม่สองคนเป็นเบต้าทั้งคู่ ซึ่งไม่มีสิทธิ์ปกครอง ซาโนทัย พักอยู่ในเพนต์เฮาส์ย่านธุรกิจของเขตใต้ งานอดิเรกไม่มี สัตว์เลี้ยงไม่มี เป็นหนึ่งในแคนดิเดต¹ ผู้นำซาโนทัยรุ่นต่อไป ปัจจุบันดูแลด้านการเงินของซาโนทัย อັดลักษณะทางเพศ อัลฟา เพศชาย สถานะ...ยังไม่ได้แต่งงาน”

“ต้องการอะไร?”

คำถามเดิม ทว่าเสียงทุ้มเคร่งเครียดขึ้นอย่างระแวดระวัง ไม่มีทางที่คนอย่างจิลเลียน เดอ โพลรอง จะมิงานอดิเรกมาสืบประวัติเขาหรอก ฉลาม ซาโนทัย รู้ตั้งแต่โดนช่วยจากน้ำแล้วว่าเขามีบางอย่างที่อีกฝ่ายต้องการ ไม่อย่างนั้นเขาคงตายอยู่ใต้ผืนน้ำเย็นเยือกตั้งแต่ลอยตัวเข้ามาในเขตเหนือ

“ข้อเสนอที่เท่าเทียม ฉันช่วยชีวิตนาย นายให้ชีวิตฉัน เป็นไง”

“ให้เป็นทาสรับใช้?”

จิลเลียนชะงักกับคำถาม ก่อนจะหัวเราะจนดวงตาสวยแฉกหยาดน้ำตา “เฮ้อ...เด็กอายุยี่สิบเจ็ดนี่จินตนาการเยอะจัง ฉันจะต้องการทาสรับใช้ไปทำไม เขตเหนือมีคนเยอะแยะคงไม่รบกวนคุณชายฉลาม”

ใบหน้าคมของฉลามร้อนผ่าวกับคำเรียก ทว่ายังคงจ้องผู้นำเขตเหนือเขม็ง ไม่ทว่านิ้วแม้อีกฝ่ายจะขยับเข้ามาใกล้ กลิ่นน้ำหอมอ่อนางปานน้ำผึ้งของอีกฝ่ายลอยมาติดอยู่ที่ปลายจมูกเมื่อใบหน้าสวยเอียงลงกระซิบข้างใบหู

“มีลูกให้ฉันสักคน”

¹ แคนดิเดต (Candidate) หมายถึง ผู้สมัครหรือบุคคลที่ได้รับการเสนอชื่อเพื่อเข้ารับตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่งในบริบททางการเมือง

ดวงตาของฉลามเบิกกว้างพลางขยับหนิับพลันและเกือบสบตากับคำล้อเล่นของอีกฝ่าย ทว่าแวตาสวยประกายมุ้งมันของจิลเลียนทำให้เขารู้ว่าอีกฝ่ายพูดจริง

“คุณบ้าไปแล้วหรือ ล้อเล่นอะไร!”

“ฉันดูเหมือนคนอยู่ว่าง ๆ จนต้องมามงายขึ้นมาจากน้ำ ให้หมอผ่าตัดเอากระสุนออกให้ เพื่อให้หนายไม่ตายแล้วนั่งอยู่ตรงนี้เพื่อล้อเล่นหรือ”

“คุณจะให้ผมแต่งงานกับใคร”

“เหม โรแมนติกไปหน่อยไหม ไม่มีงานแต่งงานอะไรทั้งนั้น ก็แค่มีลูกเท่านั้น มีลูกแล้วก็จบ นายค่อยไปได้”

คนพูด...พูดราวกับการมีลูกเป็นเรื่องดินฟ้าอากาศทั่วไป แต่คนฟัง...เกิดอาการปวดหัวในใจขึ้นอย่างน่าประหลาด คล้ายความผิดหวัง แต่มันมีอะไรให้ผิดหวัง

“ซาโนทัยไม่ค้ำมนุษย์ ผมไม่ใช่เด็กเป็นเครื่องมือ และผมท้อไม่ได้ คุณโยนผมกลับลงน้ำได้เลย”

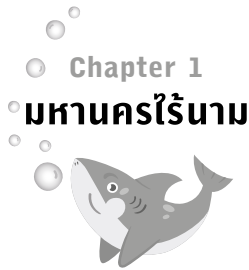
“หน้าที่ต้องเป็นของฉัน แต่ฉันคงท้อเองไม่ได้ ดังนั้น...เรามาร่วมมือกันสักพักเป็นไง”

“คุณท้อ...คุณเป็น...”

คิ้วเข้มของฉลามเลิกขึ้นด้วยความแปลกใจ เขาไม่เคยได้รับรายงานเรื่องนี้จากสายลับในเขตเหนือเลย ไม่เคยมีใครรู้มาก่อนว่าผู้นำเขตเหนือเป็นโอเมก้า

จิลเลียน เดอ โฟลรอง เป็นโอเมก้าได้อย่างไร!

“โอเมก้าสายเลือดบริสุทธิ์ เกิดจากอัลฟ่าสองคน ประวัติทางสายเลือดดีเยี่ยมไม่เคยมีเบ้าปะปน ไม่เคยมีโรคติดต่ออันตรายในวงศ์ตระกูล สุขภาพแข็งแรงพร้อมมีลูก ถ้านายยอมเป็นเด็กดีให้ความร่วมมือ ไม่นานฉันอาจจะทำตัวเป็นฮองเต้เอาอกเอาใจพระสนมคนโปรดสักหน่อย ด้วยการช่วยแย่งตำแหน่งผู้นำซาโนทัย ยึดเขตปกครองคืนให้นายเป็นรางวัลดีไหม...น้องฉลาม”

มหานครใต้น้ำ เป็นเกาะเศรษฐกิจพิเศษขนาดใหญ่ กินพื้นที่เทียบเท่ากับหนึ่งประเทศ แม้จะมีรัฐบาลดูแล แต่ผู้ปกครองที่แท้จริงกลับเป็นกลุ่มผู้ทรงอิทธิพลสี่กลุ่ม ซึ่งแบ่งกันครอบครองพื้นที่เหนือ ใต้ ตะวันออก และ ตะวันตก การคานอำนาจของกลุ่มอิทธิพลสี่กลุ่มเหมือนกับการเล่นเกม ซึ่งต้องคอยชิงไหวชิงพริบอยู่ตลอดเวลา และผู้นำทุกยุคมักเป็นอัลฟาฐานะสูงส่งที่ยืนอยู่บนจุดสูงสุดของห่วงโซ่อาหาร อัตราการเกิดของอัลฟาน้อยจนไม่ถึงห้าเปอร์เซ็นต์จากจำนวนประชากรทั้งหมด และมีแนวโน้มลดลงทุกวัน เช่นเดียวกับโอมะก้าที่มีอัตราเกิดน้อยกว่าด้วยจำนวนไม่ถึงสามเปอร์เซ็นต์ แม้อัลฟาจะแต่งงานกับอัลฟาก็อาจมีลูกเป็นคนธรรมดาที่ไม่มีอัตลักษณ์อะไรเลย

ยิ่งธรรมชาติลดจำนวนประชากรสายเลือดพิเศษลง ยิ่งกลายเป็นสิ่งล้ำค่า ช่องว่างระหว่างชนชั้นยิ่งมากขึ้นไปอีก

รูปแบบการปกครองของแต่ละพื้นที่ก็แตกต่างกันตามวัฒนธรรมทางเขตเหนือเป็นอาณาจักรของตระกูลเดอ โพลรอง สืบเชื้อสายมาตั้งแต่โลกนี้ยังมีราชวงศ์ตะวันตก ยังคงมีเอกลักษณ์ของจักรวรรดิที่พระอาทิตย์ไม่เคยตกดิน แม้สมัยหนึ่งจะมีสายเลือดราชวงศ์ฝรั่งเศสปะปนจนกลายเป็นตระกูลเดอ โพลรอง ในปัจจุบัน

พื้นที่อาศัยหลักของผู้นำคือปราสาทสูง ณ บริเวณเขตเทือกเขาสูงทางทิศเหนือ ปราสาทแห่งนี้ตั้งตระหง่านราวกับราชวงศ์ชนชั้นปกครองที่

จ้องมองลงมา เขตเหนือยังมีเมืองเพชรและเมืองทองขนาดใหญ่อยู่ในอาณาเขตด้วย

ทางใต้เป็นเขตปกครองของตระกูลชาโนทัย ตระกูลเก่าแก่ที่อาศัยอยู่ในบริเวณนี้มานับนาน มีระบอบการปกครองเข้มงวดถึงขั้นรำลึกกันว่าพวกเขามีกองทหารส่วนตัว สำนักงานหลักของเขตคืออาคารเหล็กทรงสูงส่วนเศรษฐกิจขับเคลื่อนด้วยบริษัทเทคโนโลยีระดับสูงที่มาตั้งสำนักงานใหญ่ในเขตนี้ และนโยบายการค้าแบบเสรีปลอดภาษีซึ่งดึงดูดนักลงทุนให้เข้ามาทำการค้า เรียกได้ว่าเป็นคือระบบทุนนิยมแบบร้อยเปอร์เซ็นต์ ชนจะเป็นเจ้าแพะเป็นโจรโดยแท้

ยิ่งไปกว่านั้น การเลือกแคนดิเดตผู้นำรุ่นต่อไปก็ไม่จำเป็นต้องสืบทอดจากพ่อสู่ลูกเท่านั้น ขอแค่มีนามสกุลชาโนทัย ไม่ว่าจะสายหลักหรือสายรองล้วนสามารถแย่งชิงตำแหน่งนี้ได้หมด เป็นระบบผู้แข็งแกร่งเท่านั้นที่จะอยู่รอดโดยมีกฎเหล็กแค่ต้องเป็นอัลฟาเท่านั้น

เมื่อมาถึงช่วงใกล้เปลี่ยนผู้นำ การต่อสู้ในเขตใต้จะรุนแรงเสมอจริงอยู่ที่เขตอื่นไม่สามารถเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของเขตใต้ได้ แต่บรรดาผู้นำยอมจذبตาตุอย่างใกล้ชิด เพราะเขตใต้กินพื้นที่มากที่สุด ร่ำรวยที่สุด เจรจาด้วยยากที่สุด และกฎหมายเป็นกฎ ไม่เคยมีใครมีอำนาจเหนือกฎหมายชาโนทัย

ผู้นำคนใหม่ที่จะขึ้นมามีในกลุ่มอำนาจสูงสุดมีผลต่อทิศทางการขับเคลื่อนเศรษฐกิจ อำนาจ และการดำรงอยู่ของมหานครไร้นาม แต่ละเขตเก็บจ่ายความลับภายในและจะไม่ข้องเกี่ยวกับกันจนจำเป็น ไม่สนิทสนม ไม่ห่างเหิน ไม่ล่วงเกิน ไม่ก้าวล้ำ แต่กลับหลังพวกเขาล้วนลอบคคานอำนาจกันอย่างถึงเลือดถึงเนื้อ มีการแทรกแซงทางเศรษฐกิจการค้า และอีกสารพัดวิธีที่ทั้งเปิดเผยได้และเปิดเผยไม่ได้ รวมถึงต้องไม่มีอำนาจมากเกินไปก้าวก่ายการปกครองเมืองอื่นจนรัฐบาลควบคุมไม่ได้

ฉลาม ชาโนทัย ตื่นขึ้นมาอีกครั้งในห้องนอนหรูหรา ผ้าม่านโปร่งพลัวเป็นเส้นโค้งผูกชายมัดไว้กับเสาเตียง ผ่านมบนตัวเขาปักไหมสีทองเป็นลาย

ดอกกุหลาบบนผ้ากำมะหยี่สีแดง เบื้องหน้าเป็นหน้าต่างทรงสูงบานกว้างซึ่งมีแสงอาทิตย์ยามเช้าสดผ่านม่านหน้าต่างโปร่งบางเข้ามา ร่างหนาของฉลามขยับขึ้นนั่งพิงหัวเตียง อาการปวดร้าวตรงสะบักทำเอาเขาต้องขบกรามแน่น นอกจากนี้ที่แขนซ้ายของเขายังมีสายน้ำเกลือแขวนอยู่ด้วย นาฬิกาโบราณมุมห้องบอกเวลาเก้าโมงเช้า ภายในห้องยังมีน้ำหอมกลิ่นน้ำผึ้งอ่อนจางวนเวียนอยู่รอบตัว เขารู้ทันทีว่าเป็นกลิ่นน้ำหอมของจิลเลียน เดอ โพลรอง คงเพราะอีกฝ่ายเพิ่งผ่านเข้ามาและออกไปในตอนที่เขายังไม่ตื่น

ชายหนุ่มหลุบตาลงเพื่อขมก้นความรู้สึกประหลาดให้สงบ เรือนกายหนาอ่อนผัวเพราะการตกน้ำกลางฤดูหนาว ทั้งยังผ่านการผ่าตัดแบบไร้ยาชา หากเป็นคนปกติคงจับไข้นอนชมหรือต้องไปใช้ชีวิตในห้องฉุกเฉินแล้ว แต่ฉลามเป็นคนของซาโนทัยซึ่งผ่านการเคี่ยวกรำมาอย่างเข้มข้น ด้วยเพราะการเมืองในเขตใต้โหดร้ายคล้ายผุ่สึงโต จึงไม่มีพื้นที่ให้คนอ่อนแอ มีแต่ต้องเหยียบหัวคนอื่นขึ้นไปจนกว่าตัวเองจะเป็นฝ่ายเพลี่ยงพล้ำ และเขาเองก็พลาดจนต้องมาอยู่ที่นี่

ข้อเสนอชวนปวดหัวมาพร้อมความจริงที่ยากจะเชื่อ ผู้ปกครองสี่เขตเป็นอัลฟามาหลายชั่วอายุคน เมื่อหลายปีก่อนตอนจิลเลียน เดอ โพลรองขึ้นปกครองเขตเหนือ ก็ไม่มีใครคาดคิดว่าอีกฝ่ายจะเป็นโอเมก้า ปีนั้นฉลามในวัยยี่สิบติดตามมหาสมุทรผู้นำเขตใต้เข้าร่วมงานรับตำแหน่งใหม่ของเขตเหนือ เขาจำได้ดีถึงท่าทางสูงส่งของจิลเลียนในวัยยี่สิบเจ็ดในชุดสูทสีงาช้าง ผมยาวสีเงินของจิลเลียนยาวระเວอถูกมัดรวบไว้เรียบร้อย ใบหน้าชวนมองแต่เต็มรอยยิ้มอ่อนจางตรงมุมปาก นัยน์ตาสีแดงจางนงดงามทว่าท่าทางยามมองคนอื่นราวกับทุกคนด้อยต่ำกว่า

วันนั้นจิลเลียนไม่แม้แต่จะปรายตามองเขาเลยด้วยซ้ำ แค่ทักทายมหาสมุทรตามมารยาทแล้วผ่านไปทันที เขาแค่รู้สึกว่จิลเลียนมีบางอย่างพิเศษ บางอย่างที่ทำให้เขารู้ว่าจิลเลียนไม่เหมือนผู้นำคนอื่น แต่ไม่รู้ว่คืออะไร อาจเพราะเป็นผู้นำเขตเหนือที่อายุน้อย ร่างบางมาพร้อมมารยาทคล้ายราชินิกุล ทุกอย่างที่รวมกันเป็นจิลเลียน เดอ โพลรอง ล้วนดึงดูดสายตาผู้คน

สวยงามราวกับไม่มีจริง

หลายคนคาดการณ์ว่าเจ้าชายน้อยจิลเลียนคงไม่อาจปกครองเขตเหนือไว้ได้นานนัก เนื่องจากอายุน้อย ด้อยประสบการณ์ ทั้งยังดูบอบบางจนน่าสงสาร แตกต่างจากอัลฟาคนอื่น มีหลายคนคิดเข้าไปแทรกแซงการปกครองของเขา ทว่าการล้อมจับของจิลเลียนก็กลายเป็นที่พูดถึงไปทั่วทั้งมหานคร ผู้ที่ทรยศเขาโดนกวาดล้างอย่างรุนแรง ผู้นำฝ่ายทรยศว่ายี่สิบคนถูกแขวนร่างแล้วยิงทะลุหัวตรงเส้นแบ่งเขตการปกครอง ถือเป็นการเชือดไก่ให้ลิงดูของแท้ และเป็นการประกาศกร้าวว่าจิลเลียน เดอ โพลรองคือผู้ปกครองอย่างแท้จริง

ผู้ไม่หวังดีที่ลักลอบเข้าเขตเหนือโดยไม่ได้รับอนุญาตตายอนาถอยู่แนวเส้นแบ่งทุกวันจนไม่มีใครไม่ยอมรับเขา บทบาทในการประชุมผู้นำทั้งสี่เขาก็ทำได้ดี เข้าใจการดำรงอยู่ของกลุ่มอิทธิพล มีหน้าซำยังวางตัวเหมาะสม มหาสมุทรเคยเอ่ยปากชมให้ฉลามฟังว่าจิลเลียนเป็นผู้นำรุ่นใหม่ที่เล่นการเมืองเก่งคนหนึ่ง

จิลเลียน เดอ โพลรอง สร้างเลกาซี¹ให้ตัวเองสืบทอดอำนาจได้อย่างภาคภูมิใจ เป็นอัลฟาคนดังที่น่าจับตามองในสายตาคณาภายนอก หลายคนเฝ้าจับตาวาดอ โพลรอง จะมิงานวิวาท์ตอนไหน เพราะเขาเป็นผู้นำคนเดียวที่ยังโสดจึงเป็นที่พูดถึงมากเป็นพิเศษ ทว่าใครจะรู้ว่าแท้จริงแล้วจิลเลียนเป็นโอเมก้าคนหนึ่ง เจื่อนไขทางธรรมชาติของโอเมก้ามีความลำบากกว่าเพศอื่นตรงที่ทุกเดือนจะมีช่วงฮีต ร่างกายอ่อนแอ โหยหาการครอบครองเต็มเต็มจากอัลฟา แต่กลับไม่มีชาวหลุดลอดจากปราสาทเดอ โพลรองเกี่ยวกับเรื่องนี้เลย

ฉลามหลับ ๆ ตื่น ๆ ซ้ำไปซ้ำมาอยู่ในห้องนอนหรูหรา พลังครุ่นคิดเกี่ยวกับสถานที่ของตัวเอง ที่นี่คือปราสาทของเดอ โพลรอง แน่นนอน และเขาคงไม่อาจหลบหนีไปได้ง่าย ๆ รวมทั้งไม่อาจประมาทจิลเลียน โอเมก้า

¹ เลกาซี (Legacy) ในบริบทนี้ หมายถึง มรดกทางวัฒนธรรม ประเพณีที่ส่งต่อจากรุ่นหนึ่งไปสู่อีกรุ่นหนึ่ง

ผู้นำเขตเหนือได้ด้วย การที่อีกฝ่ายขึ้นมาปกครองอำนาจสูงสุดได้ทั้งที่เป็น โอเมก้าตั้งแต่ตอนอายุแค่ยี่สิบเจ็ดปี ย่อมแสดงออกถึงความเฉลียวฉลาด การตัดสินใจ ความสามารถในการเล่นเกมการเมืองอันแสนเก่งกาจ จากวันนั้นจนถึงวันนี้ก็เจ็ดปีแล้ว ช่วงเวลาอันยาวนานยิ่งทำให้จิลเลียนสั่งสมประสบการณ์มากมาย กระทั่งยังอุตสาหะปิดบังซ่อนเร้นเขาที่ใกล้ตายจากคนเขตใต้เอาไว้ได้

เสียงประตูเปิดอีกครั้ง ฉลามหันไปจ้องเหม็งอย่างระแວระวัง ก่อนจะสบกับดวงตาสวยที่ขยับโค้งเป็นรอยยิ้มของจิลเลียน ร่างบางอยู่ในชุดลำลองเรียบร้อย เสื้อคอเต่าสีครีม กางเกงผ้าสีน้ำตาลอ่อน รวบผมครึ่งหัวในมือถือแก้วกาแฟหอมกรุ่น รวากับเข้านี้เป็นเช้าสนปกติอีกวันของคุณชายท่านหนึ่ง

“อรุณสวัสดิ์ น้องฉลาม”

คำเรียกนั้นทำเอาผิวเข้มของฉลามขมวดมุ่น เขารู้ดีว่าโดนหยอกเย้าแต่ไม่คิดจะพูดอะไร นอกจากคอยระแວระวังดูท่าทีที่คาดเดาไม่ได้ของจิลเลียน

“มีไชนิดหน่อย สภาพร่างกายโดยรวมโอเค ยังไม่ตาย”

เขาเรียของจิลเลียนก้าวเดินเข้ามาวางแก้วกาแฟตรงโต๊ะข้าง แล้วนั่งลงตรงขอบเตียงอีกครั้งด้วยท่าทางผ่อนคลาย ไม่ต่างจากที่ฉลามเคยเห็นบนเรือเมื่อคืน กลิ่นน้ำผึ้งอ่อนจางหวานละมุนวนเวียนชวนหวานเลี่ยน ทว่าฉลามกลับไม่รู้สึกรำคาญแม้แต่น้อย กลับเป็นความรู้สึกคล้ายความโหยหาจากสัญชาตญาณที่อยู่ลึกลงไปในชีวิตวิญญาณ ฉลามคิดว่าตัวเองคงป่วยจนร่างกายแปลกประหลาด

“นี่คือปราสาทเดอ โพลรอง เขตเหนือสุดของมหานครไร้นาม ถ้าตามทะเบียนบ้านก็นับเป็นเขตหนึ่ง ห้องนอนนี้อยู่ปีกซ้ายของตึก มีห้องแต่งตัว ห้องนั่งเล่น ห้องสมุด ห้องอเนกประสงค์ มีบัตเลอร์² หนึ่งคน

² บัตเลอร์ (Butler) คือ ผู้ดูแลความเรียบร้อยของที่พักอาศัย และมีหน้าที่หลักในการจัดการและอำนวยความสะดวกในชีวิตประจำวัน

เมต³ อีกสิบคนคอยดูแล ตอนนี้พวกเขาคงรุ่นววยกับการเตรียมข้าวของเครื่องใช้ให้อยู่ อีกสักพักก็คงได้เจอ อยากทำอะไรก็ทำตามสบาย อยากได้อะไรก็บอก ฉันสัญญาว่าจะเอาใจน้องฉลามอย่างดี”

มือหนาของฉลามยกขึ้นมากำรอบลำคอขาวของจิลเลียนอย่างรวดเร็ว ใบหน้าหวานปล้นชะงัก ลมหายใจติดขัด แรงของอัลฟาคนหนึ่งย่อมสามารถบีบคอสวย ๆ ให้หักได้ ทว่าสุดท้ายฉลามก็คลายมือออกแล้วปล่อยอีกฝ่ายเป็นอิสระ เขาม่าจิลเลียนไม่ได้ ไม่ใช่ที่นี่ ไม่ใช่เวลานี้

“แค็ก แค็ก แค็ก...เฮ้อ...ดื้อตั้งแต่วันแรกเลยนะ เด็กดื้อต้องโดนอะไรน้า”

รอยแดงรูปมือปรากฏบนลำคอเนียน ดวงตาสวยแต่มีหยาดน้ำตารันท่วมมูกปากยังมีรอยยิ้ม ร่างบางโน้มลงไปใกล้เด็กดื้อ ก่อนจะอำปากกัดไหล่กว้างเต็มแรง

“อีก”

ฉลามสะดุ้งเฮือก จิลเลียนไม่ได้ยอมแรงกัดแม้แต่น้อย เขารู้สึกถึงการจิกขูดของผิวหนัง ก่อนจะเบาบางลงเหลือเพียงสัมผัสชื้นจากเรียวลิ้นนุ่มที่คลอเคลียอยู่บนปากแผล ความรู้สึกประหลาดวนเวียนอยู่ในอก มันเจ็บแต่ในขณะเดียวกันก็ยังรับรู้ได้ถึงความรู้สึกแบบอื่น...ทว่าฉลามยังไม่ทันหาคำตอบพบ จิลเลียนก็ผล่อออกไปอีกครั้ง เรียวปากสวยแต่มีสีเลือดจาง ๆ ก่อนลิ้นเล็กจะตวัดเลียกลับปากตัวเอง ฉลามทนมองไม่ได้จนหันหน้าหนีไปทางอื่น เสียงหัวเราะยั่วเย้ากับกลิ่นน้ำผึ้งหวานหอมยิ่งทำเอาเขาหงุดหงิดใจ

“ครั้งต่อไปจะไม่ใช่แค่นี้ ร่างกายของฉันมูลค่ามหาศาล น้องฉลามทำตัวดี ๆ หน่อย”

ใบหน้าคมของฉลามถูกจิลเลียนใช้มือจับบังคับให้หันมาสบตาด้วย ก่อนชายหนุ่มจะออกแรงบีบคางฉลามอย่างแรง

“เราไม่ควรใช้ความรุนแรงในครอบครัวจริงไหม อารมณ์หงุดหงิดยิ่ง

³ เมต (Maid) มักใช้เรียกหญิงที่ทำงานรับใช้ในบ้าน หรือเป็นคนทำความสะอาดบ้านทั่วไป

ทำให้บรรยากาศดี ๆ ระหว่างเราหายไป ก่อนจะมีลูกด้วยกัน ฉันยังไม่อยากฆ่าพ่อเด็กตายก่อน...เรามาอ่อนโยนต่อกันดีกว่านะ”

จิลเลียนผ่อนแรงมือก่อนจะจูบไล้ใบหน้าฉลามเบา ๆ รู้สึกพึงพอใจกับรูปลักษณ์หล่อเหลาสมกับที่จัดจ้องแอบจ้องเอาไว้เป็นเวลาที่พ่อของลูก กว่าจะเลือกมาได้ไม่ง่ายเลย

“เหอะ...นี่เหรออ่อนโยน”

“แล้วฉันทำรุนแรงกับน้องฉลามตรงไหนไม่ทราบ”

อัลฟาหนุ่มนึกหงุดหงิดกับท่าทางหยอกเย้ายั่ววนแสบซ่า มิหนำซ้ำเขายังทำอะไรไม่ได้เพราะอยู่ในกำมือของจิลเลียน เดอ โพลรอง อีก จะบีบก็ตาย จะคลายก็ไม่รอด

“กักขังห่วงเหนียว”

“อ้อ”

ฉลามกัดฟันกรอดเมื่อตาสวยพราวระยับขึ้น

“บังคับให้มีลูก”

ไหนดจะรอยยิ้มหวานแต่มีเสียงหัวเราะเบา ๆ

“อ้ออออ”

“คุกคามทางเพศ”

อันสุดท้ายยิ่งหงุดหงิดเพราะจิลเลียนเอนตัวมาพิงไหล่ฉลาม ทั้งยังแนบปากนุ่มจูบลงตรงต้นคอของเขา

“อันหลังสุดยังไม่ได้ทำเลยนะ...หรือว่าน้องฉลามรู้สึกว่าได้โดนคุกคามแล้ว เอ...หรือว่าฉันทำให้น้องฉลามมีอารมณ์”

มือสวยของจิลเลียนยกมาวางบนท่อนขาแกร่งใต้ผ้าห่ม ร่างหนาสะดุ้งเหือกริบปิดมืออีกฝ่ายออก

“นี่คุณ! จับอะไร!”

“เขินอะไรกัน...เห็นหมดทั้งตัวแล้วนะ”

“อะไรนะ!”

แม้จะทุลทุกลแล้วก็เจ็บแผลผ่าตัด แต่คราวนี้ฉลามถึงกับรีบขยับตัวหนีไปอีกฝั่งของเตียง มือหนายกผ่านวุ้นขึ้นดูกางเกงนอนที่ยังเกาะอยู่บนตัว

จิลเลียนถอนหายใจให้กับท่าทางหวาดระแวง กลิ่นไอแดดจาง ๆ จากตัวของฉลามทำให้เขารมณดี ร่างบางยกตัวขึ้นยืนกอดตอมองเด็กดื้อที่ทำหน้าเคร่งเครียด แวตาสวยพรวาระยับอีกครั้ง พลังแกลังเอียงคอถามด้วยท่าทางน่ารักนักหนา

“คิดว่าใครเปลี่ยนชุดให้ล่ะ”

“สักคนที่ไม่ใช่คุณ”

จิลเลียนแบกเขาไม่ไหวหรอก จากการคาดคะเน ผู้นำเขตเหนือสูงเลยไหล่เขาเท่านั้น

“ก็...ใช่ แหม แต่ไม่ได้ห้ามยืนมองนี่นา”

“คุณ! นั่นแหละคุกคามทางเพศ!”

“เขาเรียกมองด้วยความเป็นห่วง แล้วก็ช่วยตรวจสอบว่ามีตรงไหนบุบสลายอีกไหม อวัยวะสำคัญยังใช้งานได้ไหม ทำให้ความหวังดีของฉันโดนตีความไปแบบนั้นกันน้ำ”

“เหอะ...”

ก๊อก ก๊อก ก๊อก

“ขออนุญาตครับ อาหารเช้าและยาของคุณชายฉลามพร้อมแล้ว”

ชายวัยกลางคนในชุดบัตรเลอร์ก้าวเข้ามาโค้งตัวต่ำ จิลเลียนยอมเลิกละยกैयाคนป่วย ก่อนจะโบกมือให้บัตรเลอร์กับเมตเซ็นรถเข็นเข้ามา โต๊ะอาหารแบบคนป่วยถูกเข็นตามมาทางออกข้างเตียง ไม่นานซูปกับผลไม้และนมอุ่นก็จัดเรียงเรียบร้อย

“นี่อัลเบิร์ต บัตรเลอร์ของนาย เอาละ ฉันต้องไปทำงานก่อน กินข้าว กินยา พักผ่อนหายไว ๆ อย่าดื้ออย่าซนจนต้องมีคนไปฟ้องฉันล่ะ ไม่งั้นรับรองว่าฉันจะมาจัดการเด็กดื้อด้วยตัวเอง ไคเลอร์อยู่ไหม”

“ครับ”

คราวนี้เป็นชายในชุดสูทสีดำเดินเข้ามา ฉลามจ้องเขม็งไปทางอีกฝ่ายทันที เขาจำได้ว่าคนตัวสูงมาใหม่คนนี้คือหนึ่งในมือขวาของจิลเลียน เดอโพลรอง ถ้าเมื่อครู่เขาไร้สติบิบบคอสวย ๆ หักจริงคงได้กลายเป็นศพไปแล้ว ไม่รู้ว่ายังมีอีกกี่คนนอกประตูห้องนอนนั้น

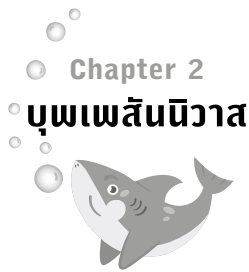
“เอาใช้มาหน่อย เอาแบบที่ล็อกคนได้นะ ไม่รู้ว่าในปราสาทของเรา จะหาได้ไหม ถ้าไม่ได้ก็ไปซื้อใหม่ เอามาล่ามขาน้องฉลามไว้กับเสาเตียง น้อย”

“ครับ”

ไคเลอร์รับคำสั่งแล้วเดินออกไปทันที ฉลามจึงหันไปตะคอกใส่คนสั่ง อีกครั้ง

“คุณจะทำอะไร!”

“กักขังห้วงเหว...ไม่ต้องห่วงนะ ฉันจะไม่ทำให้น้องฉลามผิดหวัง สามข้อนั้นฉันจะทำให้ครบเลย กักขังห้วงเหว บังคับให้มีลูก ลูกคาม ทางเพศ วันนี้นั่งเอิญงานยุ่งมาก ยังไม่มีเวลาทำข้ออื่น งั้นเราเริ่มจากข้อแรก ก่อนแล้วกัน...เนอะ”

แกร็ง แกร็ง แกร็ง

เสียงไซ้กระตบเสาดึงดังลั่นห้องเป็นรอบที่เท่าไร จลามก็ชี้เกียจจะนับแล้ว โซ่สีเงินคล้องอยู่รอบข้อเท้า ยาวพอที่เขาจะเดินไปได้ไกลสุดแค่ห้องน้ำ อัลฟาหนุ่มโดนบังคับให้อยู่ในห้องสามวันเต็ม กระทั่งเสื้อผ้าตาก็ไม่มีให้ใส่เพราะการสวมกางเกงต้องถอดโซ่ออก จึงเหลือเพียงชุดคลุมอาบนํ้าปักตราประจำตระกูลเดอ โพลรอง บนเรือนกาย ตลอดวันมีเพียงบัตเลอร์และเมตนาอาหารกับเสื้อผ้าชุดใหม่เข้ามาให้ตามเวลา และมีหมอเข้ามาตรวจสุขภาพ

การรักษาความปลอดภัยของเดอ โพลรอง เรียกว่ารอบคอบถึงขั้นอุปกรณ์การกินไม่มีกระทั้งส้อมหรือมีด เมนูเสิร์ฟถูกหั่นเป็นชิ้นเล็กก่อนยกเข้ามาเสิร์ฟทุกครั้ง ผลไม้หั่นแล้วเรียบร้อย ถ้าหมอเข้ามาก็มีบอดี้การ์ดสองคนตามเข้ามาด้วย หากขัดขึ้นเพียงนิดเดียวก็โดนจับกดลงกับเตียง... เขาลองมาแล้ว แคปฏิสระไม่ยอมฉีดยาก็ไม่มีการอ่อนข้อใด ๆ ทั้งสิ้น และถูกกักขังโดยสมบูรณ์แบบ

กิจกรรมที่เขาพอทำได้คือเปิดโทรทัศน์ติดตามข่าวสารความเป็นไปด้านนอกกับออกกำลังกายในท่าทางที่พอขยับไหว ในข่าวประจำวันยังไม่มีรายงานเรื่องการแย่งชิงอำนาจในเซตใต้ มีเพียงข่าวเศรษฐกิจและอาชญากรรมทั่วไป จลามไม่เคยพูดคุยมามากเกินควรกับคนของเดอ โพลรอง เพราะรู้ว่าถามอะไรไปย่อมไม่ได้รับคำตอบ หากถามมากไปคงถูกรายงานไปยังจิลเลียน

ช่วงเช้าเขาจะยืนอยู่หน้ากระจกบานสูงมองออกไปด้านนอกเพื่อดูเวรยามเปลี่ยนกะ รวมทั้งมองขบวนรถหรูของผู้นำเขตเหนือขับออกนอกเร็วเหลือสูงในยามเช้าและขับกลับเข้ามาในตอนเย็น นับเป็นกิจวัตรประจำวันแสนน่าเบื่อ เวลามันผ่านไปอย่างเชื่องช้า อาการของเขาเริ่มดีขึ้นจนมีเกมใช้ความคิดกับดินสอส่งเข้ามา เป็นสมุดเกมซูโดกุ ครอสเวิร์ด และทายสำนวนสุภาษิต จลามเป็นคนดูแลการเงินของชาโนทัย ดังนั้นสมองเขาจึงคำนวณอะไรได้ว่องไว เล่นเกมพวกนี้เสียจนกระดากยับเยิน

ครบหนึ่งอาทิตย์ของการโดนกักขังก็มีเอกสารเรื่องงานส่งเข้ามาพร้อมเครื่องคิดเลข เอกสารไม่ปรากฏรายชื่อหรือข้อมูลอะไรเลย มีแค่ตัวเลขหลายชุดให้จลามคำนวณ เขาดูออกแค่เป็นเอกสารทางบัญชีจำพวกคำนวณงบการเงิน ภาษี รายได้ เขาเหนื่อยเกินกว่าจะคิดว่ายอดเงินพวกนี้เป็นข้อมูลจริงหรือเท็จเพราะมันคาดเดาอะไรไม่ได้ วางทิ้งไว้ก็ไม่มีอะไรทำ สุดท้ายจึงเอาบัญชีมานั่งคิด

รายได้ของเขตได้มีทั้งที่บันทึกบัญชีได้ บันทึกไม่ได้ มีทั้งเงินตามกฎหมายและผิดกฎหมาย ส่วยรัฐบาล ค่าคุ้มครอง เงินลงทุน กำไรดอกเบีย ภาษี และอื่นๆอีกมากมายที่ต้องจัดการให้ดี หากคำนวณพลาดไปอาจทำให้ธุรกิจล่มสลายได้ จลามจึงเคยชินกับการตรวจสอบการเงินด้วยตัวเอง ด้วยไอคิวสูงกว่าคนทั่วไป ไม่นานชายหนุ่มก็เห็นจุดบอดหลายแห่งในเอกสารบัญชีตรงหน้า มีตัวเลขหลอกลวงบางอย่างซ่อนอยู่ มือหนาวตัวเลขเหล่านั้นไว้ตามความเคยชิน จากประสบการณ์ของเขาดูแล้วอาจมีการยกยอกหรือใส่ยอดผิด เขาใช้เวลาหลายวันก็ตรวจสอบบัญชีเสร็จเรียบร้อยแล้ว ส่วนแผนบริเวณสะบักหลังก็สมานกันดีไม่ต้องพันแผลอีก พร้อมกับการปรากฏตัวของร่างบางกลิ่นน้ำผึ้งที่ไม่เจอกันเป็นอาทิตย์

“อรุณสวัสดิ์ น้องจลาม”

ร่างสูงขมวดค้อมันเมื่อตื่นเข้ามาเจอจิลเลียน เดอ โพลรอง นั่งอยู่ข้างเตียง คราวนี้มีอาร์มแชร์¹ ส่วนตัวมาด้วย บนตักของจิลเลียนมีแล็ปท็อป

¹ อาร์มแชร์ (Armchair) คือ เก้าอี้ที่มีที่พักแขน และมีขนาดใหญ่กว่าเก้าอี้ทั่วไป

สีเงินราวกับอีกฝ่ายนั่งทำงานอยู่ตรงนี้นานมาแล้ว กลิ่นน้ำผึ้งอ่อนจางปะปนกับกลิ่นกาแฟหอมกรุ่นที่วางอยู่บนโต๊ะข้างเตียง

“คุณมาตั้งแต่เมื่อไหร่”

“เจ็ดโมงเช้า นกที่ตื่นเช้าย่อมจับฉลามได้ก่อนใคร ฉันเลยมารอจับอยู่ตรงนี้ไง ใครจะไปคิดว่าน้องฉลามกลายเป็นคนขี้เกียจตื่นสปีมไปแล้ว”

ร่างสูงขยับเคลื่อนนั่งพิงหัวเตียง ก่อนจะรู้สึกถึงข้อเท้าที่วางเปล่า เป็นดังคาด...เมื่อเปิดฝ่านมออกดู ฉลามก็พบว่าโซ่เหล็กสีเงินถูกถอดทิ้งไปแล้ว ท่อนขาแกร่งยกเข้าขึ้นดูล่องรอยที่ยังทิ้งไว้บนผิวเนื้อ

“ช่วยวนกันแต่เช้าเลยเหอ อย่าเปิดขาอ่อนให้คนดูง่าย ๆ สิ”

ชุดคลุมอาบน้าร่นขึ้นตามการขยับกาย แต่เขาเป็นผู้ชายจึงไม่ได้สนใจ รักรวสลงนตัวอะไรมา จนกระทั่งมาอยู่ใต้การปกครองของจิลเลียน ฉลามรีบยืดขากลับไปเหยียดตรงแล้วดึงผ้าห่มคลุมถึงต้นคอทันที

“ว่างแล้วหรือไง”

“งอนเหอ”

“ไครงอน”

“แหม ถ้ามแบบนี้ก็ต้องงอนแน่ ๆ ขอโทษที่ปล่อยให้อยู่คนเดียวตั้งหลายวัน พอดีฉันยุ่งมาก แล้วก็อยากให้น้องฉลามได้พักผ่อนเต็มที่ ไม่รู้ว่าน้องฉลามคิดถึง ถ้ารู้คงมาหาทุกวันแล้ว”

ฉลามเหนื่อยใจกับการพูดเข้าข้างตัวเองของอีกฝ่ายจนขี้เกียจต่อล้อต่อเถียง ไม่นานบัตเลอร์ก็เดินเข้ามา ทว่าคราวนี้ไม่ได้เข็นรถอาหารเข้าเข้ามาเหมือนเคย แต่เป็นเสื้อผ้าชุดใหม่

“อาบน้ำให้เรียบร้อย ฉลองที่น้องฉลามหายดี ฉันจะพาไปกินข้าวในสวน”

มือเรียวยาวปิดเล็บที่โปลงแล้วเอ่ยทักทายบัตเลอร์อัลเบิร์ต เสียงหัวเราะหวานใสดังเบาๆ เกิดเป็นบรรยากาศแสนผ่อนคลาย ก่อนร่างบางจะเดินออกนอกประตู ฉลามไม่มีทางเลือกนอกจากไปอาบน้ำแล้วเปลี่ยนมาใส่ชุดที่ได้รับ ซึ่งเป็นเสื้อคอปีนผ้าวูลแขนยาวสีเทาเข้มกับกางเกงผ้าขายาวสีดำ

นี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้ออกมาเดินในปราสาทเดอ โพลรอง บริเวณ

ที่เขาอยู่คือปิกซาย ความกว้างเทียบเท่ากับเพนต์เฮาส์ของเขาในเซตใต้ มีห้องหลายห้องแบบที่จิลเลียนเคยบอก จลามเดินมาจนถึงบันไดโค้งโอ้อ่า และพบว่าทั้งชั้นไม่มีใครอยู่เลย ไม่มีเวรยาม เงียบสงัดจนได้ยินเสียงรองเท้าไสอยู่บ้านที่เขาสวมอยู่ดังกระทบกับบันไดจนไปถึงชั้นล่าง ตาคมกวาดมอง ความเงียบบงันรอบตัว แล้วก้าวตามบันดลอร์ไปจนถึงทางเดินซึ่งเชื่อมไปยัง ส่วนโดมกระจกบริเวณชั้นลอยที่ยื่นออกมาจากตัวปราสาท

โดมแห่งนี้เป็นโดมสวนกุหลาบที่ผลิตอกบานสะพรั่ง มีโต๊ะกลมเหล็กดัดสีขาวยังอยู่ตรงกลาง เก้าอี้ตัวหนึ่งถูกจิลเลียนจับจอง ด้านหลังมีบัตรเลอร์ดอีกคนกำลังรินน้ำชาลงใส่ถ้วยกระเบื้องเคลือบ ทันใดนั้นก็มียิ่งไวโอลินดังขึ้น บรรยายากคมื้อเข้าไปสวนหุหุราเช่นนี้เป็นประสบการณ์ใหม่ที่ทำเอาคนลมหวาดตระแวง

ร่างสูงของหลามนั่งลงบนเก้าอี้ว่าง มองบัตเลอร์อีกคนรินชาให้เต็มถ้วย และเมตก็นำอาหารเข้าเข้ามาเสิร์ฟ คราวนี้ทั้งมิดเงินทั้งส้อมเงินถูกจัดวางไว้พร้อม ตาคมมองจิลเลียนที่ใช้มีดปาดเนยทาลงบนขนมปัง ก่อนมีหนจะคว้ามิดขึ้นมามีดการมือเข้าของตัวเองบ้าง เขาไม่ได้ไปถึงขนาดจะดูไม่ออกว่าตัวเองตายได้ทันทีที่คิดจะแทงมีดใส่จิลเลียน บอดี้การ์ดของอีกฝ่ายเฝ้าระวังอยู่รอบด้าน โคมกระจกที่อยู่บนชั้นลอย มีทางเข้าออกทางเดียว ต่อให้หนีออกไปได้ เวรยามด้านนอกก็ไม่ปล่อยยให้เขาหลุดลอดออกไป

“เอกสารบัญชี...ยอดเยี่ยมมาก”

“ ”

“น้องฉลามอยากรู้ใหม่ว่ามันคือเอกสารอะไร”

“ ”
...

“เฮ้อ...กอดตันทันด้วยความเจ็บปวด ความสัมพันธ์ของเราชักจะ
ไม่ค่อยดีเลยน้ำ เอาละ ข้าวใหม่ปลามัน คนเพิ่งแต่งงานกันก็ขัดเขินเป็น
ธรรมดา”

“ใครแต่งงานกับคุณไม่ทราบ!”

“ลืมไป เราไม่ได้แต่งงานกัน แต่เป็นฉันที่บังคับขืนใจน้องฉลามมา
กักขังหวงเหี่ยว บังคับให้มีลูก แล้วก็จะล่องละเมิดทางเพศ โอเคเปลี่ยน

บทใหม่ ไม่เป็นแล้วคู่รักข่าวใหม่ปลามัน เป็นบิวตี้แอนด์เดอะบีสต์ น้องฉลาม
คนงามเตรียมใจโดนขังอยู่ในปราสาทสุดตลอดชีวิตหรือยัง”

ไม่ว่าเปล่า จิลเลียนยังหันไปบอกให้นักไวโอลินเล่นเพลงธีมหลักของ
นิทานเรื่องนี้อีกด้วย บรรยากาศโรแมนติกเข้าขั้นชวนอ้วกจนฉลามกินต่อ
ไม่ลง จิลเลียนปั่นประสาทได้เก่งอย่างเหลือเชื่อ

“เข้าเรื่องเถอะ แล้วเลิกเล่นไวโอลินได้ไหม หนวหนู”

“ชนใดไม่มีดนตรีกาล ในสันดานเป็นคนชอบกลนัก”

“...”

เขาเกลียดนักกับท่าทางทำเป็นอุทานทอดถอนใจ แต่ก็โบกมือสั่ง
นักไวโอลินรวมถึงคนรอบข้างให้ถอยออกไปรอด้านนอกโดมจนหมด มือสวย
โบกอีกครั้ง แล้วไคเลอร์มือขวาของจิลเลียนก็นำแท็บเล็ตมาให้ ก่อนเดิน
ออกไปรอด้านนอกเช่นเดิม

“บัญชีที่น้องฉลามตรวจให้...”

“เลิกเรียกว่าน้องฉลามทีเถอะ ผมไม่ใช่น้องคุณ”

“อุตส่าห์เรียกด้วยความเอ็นดู น่ารักจะตาย”

“ขอบคุณ แต่ทีหลังไม่ต้อง”

คราวนี้ใบหน้าสวยของจิลเลียนเลิกฉายแววล้อเล่น รอยยิ้มยังคงอยู่
แต่สีหน้ากลับแปรเปลี่ยนเป็นสูงส่งถือดีราวกับมองเขาเป็นมดปลวก นั่นเป็น
สีหน้าในวันที่จิลเลียนก้าวขึ้นรับตำแหน่งผู้นำเซตเหนือ

“บัญชีที่นายตรวจให้ ได้ผลลัพธ์ดีเยี่ยมอย่างเหลือเชื่อ”

ฉลามรับแท็บเล็ตมาดูข่าวรัฐบาลเข้าจับกุมบริษัทเงินทุนแห่งหนึ่งใน
เซตเหนือที่ตกแต่งบัญชีไม่ยอมจ่ายภาษีให้รัฐ และเป็นบริษัทนอมินี²
ผิดกฎหมาย โดยไม่ใช้ธุรกิจในเครือของตัวเอง โฟลรอง แต่การโดนจับกุม
เช่นนี้แสดงว่าบริษัทนี้ขัดผลประโยชน์บางอย่าง แล้วจิลเลียนก็สับสนเจอ

² บริษัทนอมินี (Nominee Company) หมายถึง บริษัทที่จดทะเบียนในชื่อของ
บุคคลหนึ่ง แต่ผลประโยชน์ที่แท้จริงเป็นของบุคคลอื่นหรือบริษัทที่จดทะเบียน โดยมี
วัตถุประสงค์เพื่อหลีกเลี่ยงกฎหมายหรือข้อจำกัดทางธุรกิจ

“เพราะอะไร”

“บริษัทนี้เป็นนายทุนของคนที่ยังกระสุนลงบนสะบักหลังนายไง”

มือเรียวยกขึ้นทำท่ายิงปืนใส่ฉลาม ทั้งยังเป่าควันที่ปลายนิ้วด้วย
 คิ้วเข้มของฉลามขมวดมุ่นเมื่อนึกถึงวันที่ตัวเองโดนยิงร่วงลงแม่น้ำจันท์เสีย

การแข่งขันแย่งตำแหน่งผู้นำในซาโนทัยดุเดือดมาแต่ไหนแต่ไร อัลฟาผู้นำ
 สามคนต่างกุมอำนาจในเขตใต้คนละอย่าง พวกเขาสามารถทำได้ทุกอย่าง
 โดยไม่สนวิธีการ แต่ก็มีข้อแม้อยู่ว่าการกระทำนั้นห้ามกระทบต่อธุรกิจและ
 ความมั่นคงของซาโนทัย ฉลามดูเรื่องเงินทุนทั้งหมดของเขตเหนือ วาฟ
 ดูเรื่องใต้ดินและความเรียบร้อยไม่ให้ใครสร้างปัญหา ส่วนมทานทีดูเรื่อง
 ธุรกิจบนดิน สามอัลฟาในสายตระกูลหลักของซาโนทัยคือแคนดิเดตผู้นำ
 ต่อจากมหาสมุทร มทานทีมีศักดิ์เป็นอาของเขา ส่วนวาฟเป็นลูกพี่ลูกน้อง
 ขณะนี้มาถึงตรงนี้พันกรามของฉลามก็ขบแน่น ในหัวปรากฏภาพลูกพี่
 ลูกน้องยกปืนกระบอกสีเงินยิงไล่หลังเขา และนัดสุดท้ายก็ยิงเข้าใส่แผ่นหลัง
 จนเขาล้มลง ฉลามยังจำความปวดร้าวตรงสะบักหลังกับผิวน้ำเย็นเฉียบ
 ที่ปะทะผิวหน้าได้ดี

วาฟ ซาโนทัย ลูกพี่ลูกน้องที่โตมาด้วยกันกับฉลามยิ่งเขาอย่าง
 ลังเลในคืนเดือนดับ ภารกิจคืนนั้นคือจับสินค้าผิดกฎหมายจากเมืองอื่น
 ที่ลอบส่งเข้ามาในเขตใต้ แม้เขตใต้จะค้าอาวุธสงคราม แต่ไม่อนุญาตให้มี
 การค้าอวัยวะและค่านุश्य ต่อให้พวกเขาไม่สนใจกฎหมายขนาดไหนก็ยัง
 มีขอบเขตที่ไม่อาจก้าวข้าม ดังนั้นการลักลอบนำเด็กเข้ามาค้าประเวณี
 จึงเป็นเรื่องร้ายแรง เขากับวาฟออกไปปฏิบัติภารกิจล้อมจับพวกมันพร้อมกัน
 ก่อนจะพบเด็กอายุไม่ถึงสิบสองปีจำนวนยี่สิบกว่าคนโดนมัดมือมัดเท้าอยู่ใน
 ตู้คอนเทนเนอร์ บ้างก็ตาย บ้างก็ปางตาย

การล้อมจับแลกมาด้วยความสูญเสียของทั้งฝั่งผู้ลักลอบและฝั่ง
 ซาโนทัย ทว่าสุดท้ายพวกเขาก็สามารถจับตายเอเยนต์รายใหญ่ได้สำเร็จ
 แต่ใครจะไปคิดว่าทันทีที่วาฟยิงหัวเอเยนต์คนนั้นจนตาย ปลายกระบอกปืน
 กลับหันมาทางเขา ท่าเรือสินค้ามืดมิดจนมองเห็นได้ไม่ชัดนัก แต่ฉลาม

ก็ใช้ว่าจะไม่คุ้นเคยกับการลอบกัด เขาเบี่ยงตัวหนีอย่างรวดเร็ว ทว่าก็ยังไม่พ้นโดนยิงหนึ่งนัดจนเขาทำได้เพียงทิ้งตัวลงบนผิวน้ำเย็นเยือก อาศัยแรงเหวี่ยงสุดท้ายว่ายสวนกระแสไปยังเขตเหนือ

คืนเดือนดับกระแสน้ำไม่เชี่ยวกราก รวมทั้งสายลมยังพัดสวนกระแสน้ำทำให้เขาว่ายไปได้ไว แม้ร่างกายจะหนาวเหน็บและชาขึ้นทุกทีการว่ายน้ำในความมืดมิดไม่ใช่เรื่องสนุก แม่น้ำจันทร์เลี้ยวลึกเกินห้าเมตรถ้าเขาหมดแรงคือจมน้ำตาย เขาจึงทำได้แค่กัดฟันว่ายน้ำไปเรื่อย ๆ สายตาพยายามสอดส่องมองหาเสาสัญญาณเส้นแบ่งเขตเหนือใต้ที่ยังคงอยู่ห่างไกล เขาว่ายน้ำจนปอดแทบฉีกกว่าจะผ่านพ้นเขตเส้นแบ่งนั้นเข้ามา ทว่ากลับโดนกลุ่มคนที่กลืนไปกับความมืดกระซอกคอบล่อกขึ้นจากน้ำ สายลมหนาวปะทะร่างจนเขาเกือบหมดสติ สิ่งสุดท้ายที่เห็นคือใบหนังดงามที่ก้มลงมาใกล้ รอยยิ้มมุมปากกับดวงตาสวยสีแดงฉานยังคงประทับในความทรงจำ

ไม่อยากเชื่อก็ต้องเชื่อว่าเขาถูกลูกพี่ลูกน้องที่โตมาด้วยกันยิง พวกเขาออกมาทำภารกิจด้วยกันแท้ ๆ แม้จะเจ็บใจ แต่ก็เป็นเรื่องเข้าใจได้ว่าไม่มีที่ให้คนอ่อนแอในซาโนทัย พวกเขาถึงเป็นตระกูลเก่าแก่ที่ปกครองเขตใต้มาหลายชั่วอายุคน ทว่าสิ่งที่ทำให้เขาเจ็บใจยิ่งกว่าคือการต้องมาตกอยู่ในเงื้อมมือของจิลเลียน เดอ โฟลรอง ต้องมาเป็นของเล่นให้อีกฝ่ายปั่นประสาทเล่น

“เริ่มสนใจจะเป็นพันธมิตรกับฉันหรือยัง”

ฉลามส่งแท็บเล็ตกลับคืนไป คราวนี้สีหน้าของจิลเลียนไม่ได้มีแววล้อเล่นอีก

“เรื่องลูก คุณจริงจังใช่ไหม”

“ใช่”

“เพราะอะไร ทำไมต้องเป็นผม”

“ถ้าพูดกันตรง ๆ นายมีคุณสมบัติผ่านเกณฑ์ที่สุด ฉันไม่ได้เลือกพ่อของลูกจากความรู้สึก ฉันต้องการลูก ไม่ได้ต้องการพ่อ ดังนั้นฉันเลือกจากอัลฟาสายเลือดบริสุทธิ์ ทั้งโลกนี้มีประชากรอัลฟาแค่ห้าเปอร์เซ็นต์ และที่เป็นสายเลือดบริสุทธิ์ไม่เคยมีเบ้าปะปนยิ่งหาได้ยาก ตระกูลซาโนทัยมีพร้อมในข้อนี้”

“ตระกูลซาโนทัยไม่ได้มีผมคนเดียว และเซตตะวันตกกับตะวันตก ก็เป็นอัลฟาสายเลือดบริสุทธิ์”

“นายคงไม่คิดว่าฉันอยากได้ดาแคว์สี่สิบห้ามีเมียสามคน มีลูกห้าคน ของเซตตะวันตกมาเป็นพ่อของลูกหรอกระ และฉันก็ไม่อยากได้น้ำเชื้อ พวกเล่นยาเซตตะวันตกนั้นด้วย”

สีหน้ารังเกียจเฉียดฉันทที่แสดงออกมาช่วยเน้นย้ำการวางตัวสูงส่งของจิลเลียน เดอ โฟลรอง ยิ่งนัก ร่างบางทั้งตัวพึงกับพนักเก้าอี้ วางศอกลงบนที่วางแขน ก่อนเอาปลายนิ้วแตะขมับ ท่าทางขมมองอย่างไม่อาจปฏิเสธได้

“แล้วทำไมถึงเป็นผม ไม่ใช่ซาโนทัยคนอื่น”

“มหาสมุทรพ่อของนายแกลไปหน่อยนะ ว่าไหม มหานครที่ก็อาอยู่ยังไม่มาก แต่หน้าตาไม่ค่อยหล่อ มองแล้วไม่ค่อยถูกใจ ส่วนวาฟ ซาโนทัย รูปร่างหน้าตาก็น่าใช้ได้ ค่ะเนนสี่สิพอๆ กับนาย แต่หมอนั่นไอคิวไม่สูงเท่า เป็นทั้งข้อดีและข้อเสีย แล้วก็มีแนวโน้มจะสร้างเรื่องน่าปวดหัวมากกว่า”

“หมายความว่ายังไง”

“วาฟ ซาโนทัย กล้าได้กล้าเสีย กล้าเสี่ยง ไม่กลัวตาย กล้าตัดสินใจ ดูแล้วคงเป็นพวกหยิ่งผยองควบคุมยากเพราะชอบควบคุมคนอื่น นายคิดว่าถ้าฉันพาเขามานั่งตรงนี้จะยอมนั่งคุยกันดี ๆ แบบนี้ไหม สมมติว่าเขายอมแล้วกัน การมีลูกกับวาฟอาจจะได้ผู้นำที่แข็งแกร่งทะเยอทะยานมาสักคน แต่ก็ปวดหัวเหมือนกัน ฉันไม่ต้องการลูกชายหัวดื้อ ดังนั้นนายอาจเป็นตัวเลือกที่ดีกว่า ฉลาดกว่า สุขุมกว่า ใช้สมองมากกว่าใช้กำลัง และ... คงไม่ผิดคำสัญญาจะมาแย่งลูกกับฉันทีหลัง”

“คุณจะบอกว่าเลือกผมเพราะผมดูควบคุมง่าย ฉลาด และมีแนวโน้มไม่สร้างปัญหาให้คุณทีหลังเหมือนวาฟสินะ”

ฟังอย่างไรก็ไม่ใช้คำชมเลยสักนิด

“ถ้าสบายใจจะคิดแบบนั้นก็ได้ แต่จริง ๆ แล้ว...”

มือหนาของฉลามยกถ้วยชาขึ้นจืดเร็ววปาก มองรอยยิ้มคนตรงหน้า ที่เปลี่ยนมาฉีกยิ้มหวานอีกครั้ง เล่นเอาเขาชนลูกชู้ไปทั้งตัว

“...”

“นายมาเกยเรือฉันพอดี ไม่ต้องเหนื่อยไปคิดหาวิธีการพาตัวมาให้ยุ่งยาก ตอนแรกฉันก็ยังไม่ได้ตัดสินใจหรอก แต่นายดันเสนอตัวมาถึงที่ฉันก็แค่เลยตามเลย คิดว่าพระเจ้าคงเลือกให้เลยรับไว้ด้วยความเต็มใจ... สถานการณ์แบบนี้เขาเรียกบุพเพสันนิวาส”

ฉลามลำนํ้าชาวอังกฤษราคาแพงจนเกือบหายใจไม่ออก มือปล้นอ่อนแรงปล่อยถ้วยกระเบื้องเคลือบเนื้อดีหล่นกระทบพื้นจนแตกกระจาย

“เขินง่ายนะเรา จะเป็นพ่อคนอยู่แล้วนี่”

“เป็นพ่อคนบ้านคุณสิ!”

“แน่นอนสิว่าบ้านฉัน ปราสานี่หน้าตาเหมือนบ้านนายที่เซตใต้หรือไง เปลี่ยนถ้วยชาให้คุณฉลามหน่อย เอาถ้วยพลาสติกมาเลย เดี่ยวทำหล่นอีก”

แล้วบัตรเลอ์ของเดอ โฟลรอง ก็หาแก้วพลาสติกรูปช้างมีที่จับเป็นวงมาให้จริงๆ

“...”

Chapter 3

คู่แห่งโชคชะตา

“เรื่องอำนาจในเขตใต้ ฉันไม่สนใจ ใครจะเป็นผู้นำคนใหม่ไม่ใช่เรื่องของเขตเหนือ แต่ถ้านายต้องการ ฉันจะแย่งคืนมาให้ ถ้าจะล้างแค้นฉันก็จะช่วย ฉันต้องการแค่ลูก”

จิลเลียนไม่ได้บังคับให้เขาต้องตัดสินใจทันที อีกฝ่ายแค่ทิ้งสัญญาเอาไว้ให้อ่านแล้วลุกออกไปจากโคมกระจก บัตเลอร์ชื่ออัลเบิร์ตคนเดิมพาฉลามกลับมายังปีกซ้าย คราวนี้ไม่มีการบังคับให้อยู่แต่ในห้องนอน ฉลามมีอิสระในบริเวณปีกซ้ายทั้งหมด รอบบริเวณไม่มีคนรบกวน มีแค่บอดีการ์ดยืนอยู่ตรงบันไดเท่านั้น เขาอาจมีอิสระในปีกซ้าย แต่ไม่ใช่ทุกที่ในปราสาทของเดอ โพลรอง นี่เป็นแค่คุก...ที่ใหญ่ขึ้น

ฉลามยังคงเปิดดูข่าวประจำวันโดยเฉพาะข่าวเศรษฐกิจ ขณะจินตนาการถึงความวุ่นวายในเขตใต้ที่ไม่มีเขาอยู่ มันอาจจะไม่ได้วุ่นวายนัก ในเมื่อการทำงานในส่วนของเขามีคนที่ไม่ไวใจได้คอยดูอยู่แล้ว เรื่องตัวเลขตกต่ำกันยาก ต่อให้ใครอยากมาแทรกแซงก็ต้องใช้เวลาเป็นเดือนเป็นปีกกว่าจะเข้าใจเส้นสนกลในทั้งหมดของซาไนท์ เพราะตัวเลขเป็นสัญญาณลับๆ หนึ่งบวกหนึ่งย่อมเท่ากับสองตลอดกาลไม่มีวันเปลี่ยน

ร่างสูงใช้ความคิดอยู่ในห้องหนังสือ การอ่านหนังสือเกี่ยวกับทฤษฎีสมคบคิดทำให้เขาสมองโล่ง หลังจากการบาดเจ็บผ่านไป มุมมองของเขาก็กว้างขึ้น ฉลามคิดว่าตนจำเป็นต้องใคร่ครวญเงื่อนไขของจิลเลียนให้ได้ ที่ผ่านมาจิลเลียนพูดแค่ตัวเองอยากได้อะไร และเขาจะได้อะไรถ้ายอมตกลงแลกเปลี่ยน

ครั้งนี้ แต่อีกฝ่ายไม่เคยพูดว่าถ้าเขาไม่ยอมตกลงจะเกิดอะไรขึ้น คำตอบมีแค่ทางเดียวคือเขาตายและกลายเป็นบุคคลสูญหายอย่างแท้จริง ผู้นำเขตเหนือไม่มีทางปล่อยเขากลับไปทั้ง ๆ ที่รู้ความลับสำคัญเรื่องการเป็นโอเมก้าแน่นอน

แล้วทำไมจิลเลียนต้องการลูก ผู้นำวัยสามสิบสี่ปีของเดอ โพลรองต้องการลูกที่เกิดจากตัวเองกับอัลฟาเลือดบริสุทธิ์ คุณสมบัติดีเลิศทุกกระเบียดนิ้วไม่ว่าจะรูปร่างหน้าตา ไอคิว และความมีอารยะ เรียกว่าข้อเรียกร้องไปสุดทุกทิศทาง ซึ่งเห็นได้ชัดว่านั่นเป็นมุมมองของกษัตริย์ ผู้วางตัวอยู่เหนือกว่าที่โน้มตัวลงมาพิจารณาไพร่ฟ้าประชาชนโดยแท้ คนทั่วไปเปรียบเสมือนฝูงมด แค่ว่าหามดที่โดดเด่นที่สุดในฝูงมดนับล้านนับเป็นเรื่องง่ายตาย ทุกลอยง่ายราวกับเพียงคิดนิ้ว

แต่กษัตริย์ก็มีความลำบากใจแบบกษัตริย์ ยิ่งเป็นกษัตริย์ที่มีความลับเรื่องการเป็นโอเมก้าซ่อนอยู่ การมีคู่ครองของจิลเลียนจึงไม่ใช่เรื่องง่าย เขาเชื่อว่าผู้นำเขตอื่นไม่มีใครหยามเหยียดนักปกครองที่เป็นโอเมก้า ปัจจุบันสังคมมีความเจริญก้าวหน้า ทุกเพศมีความเท่าเทียม จิตใจผู้คนสูงขึ้น ทว่ากฎธรรมชาติย่อมไม่อาจเปลี่ยน

ผู้นำเขตเหนือไร้ทายาทสืบต่อ ตระกูลเดอ โพลรอง มีสมาชิกน้อยยิ่งกว่าน้อย แต่ละรุ่นแทบจะมีลูกคนเดียว และรุ่นล่าสุดก็มีแค่จิลเลียน เขาซึ่งนั่งตำแหน่งผู้ปกครองมาเจ็ดปีเต็มย่อมได้รับแรงกดดันจากคนรอบข้าง หากคนนอกรู้ว่าจิลเลียนเป็นโอเมก้า นั่นหมายถึงบัลลังก์ที่เขานั่งกำลังสั่นคลอน มงกุฎอาจถูกยื้อแย่งจากชั่วอำนาจอื่น สุดท้ายก็อาจถูกบังคับให้แต่งงานกับข้าราชการบริวารของตัวเอง หรือแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์กับเขตอื่นจากผู้นำที่มีสถานะเท่าเทียมก็อาจโดนเขตอื่นมองเป็นเหยื่อให้ยื้อแย่ง ใครแต่งงานกับจิลเลียน เดอ โพลรอง ก็เท่ากับมีอำนาจเหนือสองเขตการปกครองไปโดยปริยาย การคานอำนาจของสี่เขตอิทธิพลย่อมพังหลายทันที หากเป็นไปในทางที่ดีก็คือจิลเลียนชนะและได้มีอำนาจอยู่เหนือเขตอื่น หากเป็นไปในทางเลวร้ายก็คงโดนเขตอื่นล่าค่าหัวให้ตายไปเพื่อตัดปัญหาตั้งแต่เนิ่น ๆ

ไม่ว่าทางไหนล้วนยากลำบาก ดังนั้นแทนที่จะเป็นฝ่ายถูกล่า จิลเลียน เดอ โพลรอง จึงเลือกเป็นฝ่ายเดินเกมเอง เขาเลือกจะมีลูกโดยไม่ต้องมีพ่อ ต่อให้โดนตั้งคำถามว่าใครคือพ่อเด็ก แต่ถ้าทายาทของเดอ โพลรอง เป็น อัลฟาย่อมไม่มีใครสงสัยอีก จิลเลียนเป็นโอรสที่เลืกคบกับลูกพี่ลูกน้องที่มาจากอัลฟายหญิงเลือดบริสุทธิ์ จึงเลือกพ่อของลูกที่เป็นอัลฟาเลือดบริสุทธิ์แบบฉลาม เท่านั้น เพราะเปอร์เซ็นต์การมีลูกเป็นอัลฟาจะสูงกว่าอัลดักซ์ชนิดอื่น

แต่การทำข้อตกลงกับจิลเลียนเสมือนบังคับให้ฉลามเปลี่ยนความเชื่อ คล้ายกับการเปลี่ยนศาสนาไปโดยปริยาย ตระกูลซาโนทัยมีกฎหมายของซาโนทัย คือไม่ค้ำมนุษย์ การมีลูกกับจิลเลียนคือการค้ำมนุษย์อย่างแนนอน เขาขาย ลูกตัวเองเพื่อแลกกับคนที่จะมาช่วยยื้อแย่งตำแหน่งผู้นำซาโนทัย แล้วมัน จะต่างอะไรจากที่ถูกพี่ลูกน้องยิงเขาทิ้งเพื่อแย่งอำนาจ คิดไปคิดมาเหมือน ฉลามจะมีทางเลือก แต่แท้จริงแล้วเขาเลือกไม่ได้ต่างหาก เพราะถ้าไม่มีลูก กับจิลเลียนก็คือตายตั้งแต่วันนี้

หลังจากคำนวณทุกสิ่งทุกอย่างก็สรุปได้แค่อย่างเดียว คือตกลง ร่วมมือกันโดยไม่มีข้อเรียกร้องอื่นเพิ่มเติม ฉลามไม่คิดจะต่อรองขอ ผลประโยชน์อะไรเพิ่ม แม้รู้ว่าจิลเลียนต้องการลูกมากขนาดไหน และเรื่องนี้ เป็นจุดอ่อนของอีกฝ่ายเพราะเขาไม่ได้อยากขายเลือดเนื้อเชื้อไขของตัวเอง ซาโนทัยก็มีเกียรติของซาโนทัย

ความคิดว่าจะมีสิ่งมีชีวิตเล็ก ๆ ที่เกิดจากตัวเองนั้นสร้างความอบอุ่น ในใจเขาได้อย่างน่าประหลาด ฉลามเกิดมาท่ามกลางความรักของพ่อแม่ แม้จะเป็นช่วงเวลาแสนสั้นเพราะแม่จากไปตอนเขาห้าขวบ ทว่าเขาไม่ได้ คัดค้านการแต่งงานใหม่ เพราะพ่อจมกับความเสียใจอยู่หลายปีกว่าจะ ข้ามผ่านมันมาได้ เขาให้ความสำคัญกับครอบครัว หลังจากนั้นไม่นานก็มี น้องสองคนเกิดจากภรรยาใหม่ของมหาสมุทรผู้เป็นพ่อ เขารักน้องต่างแม่ และคิดว่าตัวเองจะสร้างครอบครัวในสักวันหนึ่ง

เดิมทีเขาก็ไม่ได้อยากคว้าตำแหน่งผู้นำของซาโนทัยไว้ขนาดนั้น แม้ มหาสมุทรจะจับตาดูอยู่ แต่เขาก็ออกจะเอือระเหิดกับการแย่งชิงตำแหน่งนี้ ด้วยซ้ำ ดังนั้นเมื่อไม่มีเขาแล้วก็ไม่รู้ว่าวาฬจะลงมืออย่างไรต่อ คนอย่าง

วาท์ ซาโนทัย กล้าได้กล้าเสีย ไม่กลัวตาย นั่นคือสิ่งที่ฉลามกังวล

ร่างสูงตันตัวลูกขึ้นจากโซฟา ขาวยาวก้าวออกจากห้องหนังสือไปกดปุ่มเรียกบัตเลอร์ ไม่นานอัลเบิร์ตก็ปรากฏกายอยู่ตรงหน้า

“คุณชายฉลามมีอะไรให้ผมรับใช้ครับ”

“ผมต้องการพบจิลเลียน รีบด่วนแจ้งเขาว่าผมจะคุยเรื่องข้อตกลง”

“นายท่านออกไปธุระข้างนอก ผมจะแจ้งให้ทราบทันทีที่ท่านกลับมา”

แม้เขาจะอยู่ในสถานะถูกกักขัง แต่อัลเบิร์ตไม่เคยปฏิบัติต่อเขาย่ำแย่เลยสักครั้ง คนทั้งเดอ โพลรอง ล้วนปฏิบัติราวกับเขาเป็นแขก ยกเว้นตอนที่บอดีการ์ดกดเขากับเตียงเพราะไม่ยอมให้หมอฉีดยา เชื่อเถอะว่าฉลามไม่ได้รู้สึกดีกับการปฏิบัติแบบนี้เท่าไร กลับกันมันให้ความรู้สึกเหมือนเขาเป็นหมูในอวย¹ ที่ถูกประคบประหงมให้อ้วนพีรอวันถูกเชือด

“ขอบคุณ อัลเบิร์ต”

มิหนำซ้ำเขายังตอบรับข้อเสนอเข้าห้องเชือดด้วยตัวเอง

ฉลามได้พบจิลเลียนอีกครั้งเกือบตีหนึ่ง ร่างบางในชุดสูทสามชิ้นสีกรมท่าผมสีเงินยวาระแผ่นหลังถูกรวบไว้เรียบร้อย มีกลุ่มผมปล่อยลงมาระบายหน้าสวยงาม กลิ่นไวน์ชั้นดีปะปนกับน้ำหอมกลิ่นน้ำผึ้งอ่อนจาง ยามอีกฝ่ายก้าวเท้าเข้ามาในห้องรับแขกของปิกซาย ก่อนจะทรุดนั่งลงบนโซฟาเดี่ยวตรงข้ามกับฉลาม

“วันนี้มีงานที่เซตตะวันตก ประธานาธิปตีมาเองจากเมืองหลวงทุกเขตได้รับเชิญ เซตได้ก็มาเหมือนกัน มหาสมุทร ซาโนทัย มาคนเดียวท่าทางเคร่งเครียดพอสมควร ก็แหม...ลูกชายหายไปทั้งคน”

ท่าทางของจิลเลียนดูเย้ายวนเป็นพิเศษ ดวงตาสวยสีแดงฉานน้ำวาว แก้มเนียนแต่มีสีแดงเรื่อ สองขาเรียวยังคงยกขึ้นตัวนั่งไขว่ห้าง ฉลามค้นพบว่าทำนองวางศอกกับที่วางแขนแล้วโน้มตัวใช้ปลายนิ้วแตะขมับของอีกฝ่าย ทำให้เขาอยากจะละลายตา ยิ่งยามอยู่ภายใต้แสงไฟสลัว ในห้องที่

¹ หมูในอวย หมายถึง สิ่งที่อยู่ในกำมือ หรือสิ่งที่อยู่ในอำนาจ

มีหน้าต่างบานสูงมองเห็นพระจันทร์ครึ่งเสี้ยวลอยเด่นกลางท้องฟ้า รวมทั้ง
แสงดาวระยิบระยับรายล้อมด้วยแล้ว บรรยากาศก็ยิ่งผ่อนคลายชวนแปลก
ประหลาด

“คุณที่มาตอนเช้าก็ได้ ผมไม่รีบขนาดนั้น”

ฉลามที่อยู่ในชุดนอนลายทางอำปาทา นัยน์ตากมปรือเล็กน้อย
เขาหลับไปแล้วตอนอัลเบิร์ตเข้ามาปลุกเพื่อแจ้งว่าจิลเลียนจะมาพบ ฉลาม
ไม่ใช่คนนอนดึกโดยนิสัย เขาใช้ชีวิตค่อนข้างเป็นระเบียบ มีตารางเวลา
แน่นอนว่าแต่ละวันจะทำอะไร แต่เขาไม่มีสิทธิ์เลือกจึงขอพบจิลเลียน
ในห้องรับแขก ดึกว่าปล่อยให้อีกฝ่ายมาปรากฏตัวข้างเตียงแบบที่ชอบทำ
เหลือเกิน ซึ่งเรื่องจริงจิงขนาดนี้ไม่ควรพูดคุยนับเตียง

“นานๆ ที่ฉลามจะอยากพบฉัน จะไม่รีบมาได้ยังไง”

ก๊อ ก๊อ ก๊อ

เสียงเคาะประตูดังขึ้น เป็นอัลเบิร์ตที่เดินเข้ามาพร้อมไวน์และแก้ว
สองใบ

“ผมไม่ดี”

“สักหน่อยนะ วันนี้ฉันดีม่น้อยมากเพราะมัวแต่ฟังประธานาธิบดีพูดจา
ไร้สาระ ตาแก่เนี่ยก็แค่อยากได้เงินเพิ่มจากมหานครนี้ ส่วนไอ้เซียวโน้ก็พูดมาก
ปากเหม็นก็อย่าจนปวดหัว”

ตระกูลเซียวปกครองเขตตะวันออก เป็นเขตที่การแพทย์และยารักษา
โรคพัฒนามากที่สุด แต่ยาเสพติดก็ระบาดที่สุดไนมหานครไร้นาม มีการ
ค้าประเวณีถูกกฎหมาย เป็นดินแดนต่ำช้าโดยแท้จริง แม้อาณาเขตจะติดกัน
ทว่าชาโนทัยรังเกียจพวกมันที่สุด และมีการปะทะกันตรงเส้นเขตแดนอยู่
บ่อยครั้ง

อัลเบิร์ตรินไวน์แดงสองแก้วก่อนจะค้อมตัวเดินออกไป มือเรียวของ
จิลเลียนหยิบแก้วไวน์แก้วงเบาๆ จากนั้นจึงยกขึ้นดื่ม ปากนุ่มนั้นน้ำล่อ
แสงไฟราวลูกเซอร์วิสต์ ฉลามหลุบตาลงจากภาพตรงหน้าแล้วคว้าแก้วไวน์มา
ยกดื่มพรวดเดียวจนหมดแก้ว เขาไม่ได้ชอบดื่มไวน์เหมือนจิลเลียน จะให้
มานั่งดื่มดำรสชาติเปรี้ยวเปร่งที่ละนิดมันเสียเวลา

“เฮ้อ...เสียของหมด”

“เข้าเรื่องเถอะ คุณไม่มอง แต่ผมมอง”

“อาชะ ตกลงนายมีความคิดยังไง”

“ผมตกลงทำสัญญา contigo คุณช่วยผมกลับไปเซตใต้แลกับผม
บริจาคสเปิร์มให้คุณ”

“บริจาคสเปิร์ม?”

“ใช่ มีลูกแบบวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีสมัยนี้ทำให้โอเมก้าตั้งครรภ์ได้
โดยไม่ต้องมีเพศสัมพันธ์”

ดวงตาสวยกะพริบพริบ ๆ ก่อนจะระเบิดเสียงหัวเราะน่าฟัง ทำเอา
ฉลามรู้สึกหน้าร้อนผ่าว การพูดคุยเรื่องนี้กับจิลเลียนไม่ง่าย ในเมื่อนัยน์ตา
สีแดงนั้นมีแต่ความเย้ายวนส่งกลับมา

ร่างสูงเกร็งตัวเมื่อจิลเลียนลุกขึ้นจากเก้าอี้ แล้วถือแก้วไวน์เดินอ้อม
โต๊ะตรงกลางมาหิ้งตัวลงนั่งบนตักเขา มือหนาพลันรู้สึกเหมือนอยู่ไม่ถูกที่
อยากจะผลักอีกฝ่ายออกไป แต่ก็รู้สึกว่าจะไม่ควรทำแบบนั้น กลิ่นไวน์หอมกรุ่น
ผสานกลิ่นน้ำผึ้งอ่อนหวานและกลิ่นน้ำหอมจากแบรนด์หรู ชวนให้ฉลามรู้สึก
ประหลาดเกินทนจนได้แต่หันหน้าหนี

คนบ้าอะไรใช้น้ำหอมสองกลิ่นพร้อมกัน

“กรุณาลุกออกไปด้วย ผมเป็นพันธมิตรของคุณ ไม่ใช่คนที่คุณจะมา
คุกคาม ข้อตกลงของเราไม่ต้องการความใกล้ชิดสนิทสนมแบบนี้”

“เย็นชาจังเลยนะ...ไม่พอใจก็ผลักดันสิ”

ฉลามกลอกตา เมื่อปากนุ่มขึ้นและประทับจูบลงตรงต้นคออีกครั้ง
ลมหายใจร้อนอุ่นรินรดผิวกายจนร้อนผ่าว มือเรียวยาวหนึ่งแตะทาบลึงกับ
แผ่นอกใต้ชุดนอนของเขา ส่วนมือที่ถือแก้วไวน์ก็ยกขึ้นคล้องคอจนชายหนุ่ม
รับรู้ถึงสัมผัสเย็น ๆ ของแก้วไวน์ที่แนบอยู่กับแก้มตน หันซ้ายก็เจอกลุ่มผม
นิ่มหอมกรุ่น หันขวาก็ปะทะกับแก้วไวน์กลิ่นหื่น ทางเลือกสุดท้ายคือเอียงหน้า
แล้วนับหนึ่งถึงสิบในใจ ก่อนฉลามจะตัดสินใจโอบเอวบางแล้วยกขึ้นจากตัว

น้ำหนักของจิลเลียนเบากว่าที่คิด ฉลามยันตัวลุกขึ้นยืนเต็มความสูง
ก้มมองใบหน้าองุ่นดำของคนตัวเล็กกว่า จิลเลียนไม่พอใจที่ตัวเองโดนยก

จนตัวลอย แต่สุดท้ายฉลามยังไม่ทันก้าวหนี จิลเลียนก็เอนกายมาแนบแถมกับอกเขาอยู่ดี กลิ่นน้ำผึ้งหอมหวานทำเอาฉลามใจลั่น มันชัดกว่ากลิ่นไวน์ และกลิ่นน้ำหอมปรุงแต่งนั่นเสียอีก

“คุณเลิกเล่นสักที่ได้ไหม ถ้ายังไม่พร้อมคุณก็ปล่อยผมไปนอน”

“เฮ้อ เด็ก ๆ นี่ใจร้อนจัง นายรู้ไหมว่าไอเดียเบริคาสเปิร์มนั้นเข้าหาที่เดียว”

“ฉันเราก็ตกลงตามนี้”

“แต่...”

คราวนี้จิลเลียนยอมถอยไปสองก้าว ใบหน้าดงามเผยยิ้มกว้างจนตาสววยขยับโค้งไปตามกัน

“แบบนี้ทุกคนก็รู้สิ จะฝังสเปิร์มนายเข้าไปฉันก็ต้องไปโรงพยาบาล คนมากมายก็จะรู้ว่าฉันไปทำอะไร ความลับก็จะเป็นความลับ เปลอ ๆ ทุกคนได้รู้ว่าคุณเป็นพ่อเด็ก...แบบนี้คงยุ่งยากน่าดู”

“นี่คุณจะบอกว่า...”

“เราลดความยุ่งยากพวกนั้นกันเถอะ ไหน ๆ เราก็คือผู้ชายทั้งคู่ นายไม่คิดอะไร ฉันไม่คิดอะไร ขึ้นเตียงด้วยกันมันคงไม่ลำบากอะไรจริงไหม”

“ไม่จริง! ผมลำบาก!”

คราวนี้จิลเลียนขมวดคิ้วมุ่น แล้วกระซอกคอเสื้อของคอนรางสูงให้โน้มน้าลงมากใกล้ ทว่าอีกฝ่ายกลับใช้แรงขัดขึ้นเอาไว้ จิลเลียนโมโหจนเม้มปากแน่น ก่อนกระซอกคอเสื้อชุดนอนของฉลามจนกระดุมขาดร่วงเผยแผ่นอกเปลือยสีน้ำผึ้ง ฉลามกลอกตาเมื่อปัญหาที่ขบคิดมาทั้งวันดูจะหาทางออกลำบากกว่าที่คิด

“มันจะลำบากยังไงไม่ทราบ ฮะ!”

“ผมไม่มีอารมณ์ทางเพศกับคุณ”

ฉลามกัดฟันตอบกลับ แม้ร่างกายจะแสดงอาการแตกต่างจากคำพูดโดยสิ้นเชิง กลิ่นน้ำผึ้งเหมือนจะยิ่งชัดมากขึ้นเรื่อย ๆ เขาไม่ชอบกลิ่นหวานเลียนมาแต่ไหนแต่ไร ทว่าในใจกลับไม่ได้รู้สึกแบบนี้กับกลิ่นน้ำผึ้งของจิลเลียน มีหน้าขำมันยังปลุกเร้าความรู้สึกร้อนผ่าอย่างไรรึเหตุผล

“ว่าไงนะ!”

“ขอโทษที คุณไม่ใช่สเบ็กผมเลย”

จิลเลียนโมโหจนหลุดหัวเราะ นัยน์ตาสีแดงฉานพราวระยับ อยากจะบิตหูไฉ่เด็กเวอร์ตรงหน้า เพราะแบบนี้ไง ฉลาม ซาโนทัย ถึงยังไม่ใช่ตัวเลือกแรกในบรรดาอัลฟ่าทั้งหมด จริงอยู่ว่าลูกชายคนโตของมหาสมุทรผู้นำเขตได้นั้นมีเครื่องหน้าหล่อเหลา จุดไฟตรงปลายจมูกโค้งชวนมอง ตัวสูง ขาวาว ไหล่กว้าง ผิวสีน้ำผึ้งสุดเชิ่ดกีร์อัลฟ่าเลียดบริสุทธิ์ กลิ่นเฉพาะตัวเป็นกลิ่นโอเดอเดยามเข้าให้ความรู้สึกอบอุ่น โอคิวสูงลิบลัว มีคุณสมบัติเป็นชายในฝันครบทุกประการ แต่ดันมีตัวเลือกเสริมเป็นอินโทรเวิร์ตนิสัยเสียพูดน้อย แต่พูดที่หวานผ่าซากไม่รับแขก ทำท่าว่าคาญสังคม ไม่ได้นำเข้าใกล้เลยสักนิด

“คิดว่าตัวเองพิเศษมาจากไหน”

“ก็แค่ฉลามเด็กตัวหนึ่ง!”

“คุณขยับออกไปหน่อยได้ไหม น้ำหอมสองกลิ่นของคุณมันทำผมปวดหัว”

“น้ำหอมสองกลิ่นอะไร”

“ก็กลิ่นประหลาดๆ แสบจมูกกับกลิ่นน้ำผึ้งนี่ไง”

“อะไรนะ!”

ดวงตาสวยเบิกกว้างก่อนขยับตัวห่างจากร่างสูงทันที ใบหน้าหวานซีดเผือด นั่นเป็นตอนที่เขาคลายจะเข้าใจความรู้สึกแปลกประหลาดที่หาคำตอบไม่ได้มาตลอด เหตุผลที่ทำให้เขารู้สึกถึงตัวตนของฉลาม ซาโนทัย ตั้งแต่ตอนพบกันครั้งแรกเมื่อเจ็ดปีก่อน แม้จะแส้มองผ่านราวกับอีกฝ่ายเป็นเพียงฝุ่นละออง ทว่าทุกครั้งเมื่อออกงานสังคม เขากลับคล้อยสามารถรับรู้ได้ทันทีว่าฉลามก็อยู่ที่นั่น รวมถึงความรู้สึกอยากเข้าใกล้ อยากเย้าแหย่หรือแม้กระทั่งการยื่นมือเข้าไปแทรกแซงช่วยชีวิตอีกฝ่ายจากปัญหาภายในของซาโนทัย...ทั้งหมดนั่นคือแรงดึงดูดที่จิลเลียนไม่เคยพิจารณาอย่างถี่ถ้วนเลยสักครั้ง

กลไกแรงดึงดูดของเงื่อนไขตามธรรมชาติที่มนุษย์ไม่อาจเอาชนะ

เทคโนโลยีปัจจุบันมีयरาระบบกลืนร้อยเปอร์เซ็นต์ที่ทำให้อัลฟาและโอเมก้า กลมกลืนไปกับคนทั่วไป ไม่มีผลข้างเคียง ปลอดภัย แม้จะไม่นิยมในกลุ่ม อัลฟานัก แต่อัลฟาบางคนก็ไม่ชอบให้ใครมารู้กลิ่นของตัวเองโดยเฉพาะ ชนชั้นผู้นำ จะมีเพียงคู่แข่งโชคชะตาที่ยาระบบไม่อาจใช้ได้ผล...

จิลเลียน เดอ โพลรอง มีกลิ่นเฉพาะตัวเป็นกลิ่นน้ำผึ้ง

ท่าทางแปลกประหลาด ใบหน้าซีดเผือดฉายความตระหนกของจิลเลียน ทำให้ฉลามชะงัก ด้วยไอคิวสูงกว่าคนทั่วไปทำให้เขารู้ทันทีว่ามีบางอย่าง ผิดปกติเมื่อพุดถึงกลิ่น จิลเลียนกลมกลืนไปกับอัลฟา ดังนั้นต้องใช้ยาระบบ เป็นแน่ เขาจึงไม่ควรจะได้กลิ่นนั้น แต่กลิ่นน้ำผึ้งหอมเตะปลายจมูกเขาตั้งแต่ เจอกันครั้งแรก และความเป็นไปได้อย่างเดียวที่นึกออกก็มีแค่...

“ให้ตายเถอะ แล้วคุณได้กลิ่นผมเหมือนกันไหม”

“กลิ่นโอแดต...เดี๋ยวนะ นายใช้ยาระบบหรือ”

อัลฟาชนชั้นผู้นำใช้ยาระบบกลิ่นทั้งนั้น ยิ่งเป็นคนของซาโนทัยยิ่งไม่เคย พลาด ซาโนทัยไม่มีรสนิยมปล่อยพิโรธโมนเรียราดเพื่อดึงดูดคนแปลกหน้า มันมีแต่จะสร้างความรำคาญ...ถ้าจิลเลียนได้กลิ่นก็มีเพียงเหตุผลเดียวเท่านั้น นั่นคือพวกเขาเป็นคู่แข่งโชคชะตา

มือหนาของฉลามยกขึ้นเสยผมแรง ๆ จากอัตราการเกิดที่น้อยจนแทบ ไม่มีของอัลฟาและโอเมก้า การเจอคู่แข่งโชคชะตาจึงยากเย็นยิ่งกว่าการ วมเข้มในมหาสมุทรจนคนเล็กเชื่อเรื่องนี้ไปแล้ว กระทั่งพ่อแม่ของเขาก็ไม่ใช่ คู่แข่งโชคชะตา ยุคนี้ก็ไม่มีใครบอกได้แล้วว่าการเจอคู่แข่งโชคชะตาเป็น ความรู้สึกแบบไหน

เข้าใจแล้วว่าทำไมถึงมีความรู้สึกแปลกประหลาดจากสัญชาตญาณลึก ๆ ที่ฉลามพยายามกดข่มเอาไว้

เข้าใจแล้วว่าทำไมเขาไม่อาจลักไล้จิลเลียนได้เหมือนที่เคยทำกับคนอื่น เขาชะงัก ละล้าละลัง ไม่กล้าทำอะไรรุนแรง อีกทั้งต้องขมใจไม่ให้มอง จิลเลียนนานเกินไป

มันคือสัญชาตญาณของอัลฟาที่อยากปกป้องคู่แข่งของตัวเอง

ทั้งสองมองหน้ากัน ต่างฝ่ายต่างตื่นตกใจราวกับฟ้าผ่าลงกลางยอด

ปราสาทเดอ โพลรอง มือหนาของฉลามคว่ำขวิดไว้นัยกขึ้นกรอกปาก อยากจะดื่มให้ตัวเองเมาสลับไปเลย เพื่อตื่นมาแล้วเรื่องนี้จะกลายเป็นแค่ความฝันว่าเขาเมามากมาย ยิ่งดื่มหนัก กลิ่นน้ำผึ้งหอมหวานก็ยิ่งชัด ความจริงยิ่งตีแสบหน้าว่าชาตินี้เขากับจิลเลียนไม่อาจถอยหลังกลับไปเป็นคนแปลกหน้าต่อกันได้อีก

“ที่นี่เราจะทำยังไงดี”

เสียงหวานกระซิบถามด้วยน้ำเสียงไม่แน่ใจต่างจากทุกที
กระทั่งจิลเลียนที่เป็นฝ่ายคุมเกมมาตลอดก็ยังพ่ายแพ้ให้กับโชคชะตา
“เราต้องคุยเรื่องวิธีการกันใหม่”

แรงดึงดูดตามธรรมชาติของคู่แห่งโชคชะตารุนแรงจนทั้งฉลามและจิลเลียนอาจควบคุมตัวเองไม่ได้ทั้งคู่ เลวร้ายที่สุดคือเขาเผลอกัดหลังคอผูกพันระกับจิลเลียนโดยไม่ตั้งใจ ซึ่งนั่นเป็นเรื่องที่สามารถเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา ความสัมพันธ์ลึกซึ้งและคาดการณ์ไม่ได้ย่อมไม่คุ้มค่าให้ลองเสี่ยง

ตอนนี้จิลเลียนต้องไคร่ครวญสถานะของทั้งคู่ให้ดี ฉลามเองก็เช่นกัน ถ้าเรื่องไม่ได้ลงเอยแบบนี้ แม้จะรู้ว่าเป็นคู่แห่งโชคชะตา แต่ทั้งคู่คงแยกย้ายไปเป็นคนแปลกหน้าที่หลีกเลี่ยงไม่ต้องพบเจอกันอีก ทว่าจิลเลียนดันเก็บฉลามขึ้นมาจากน้ำ และฉลามก็ดันกุมความลับเรื่องเป็นโอเมก้าของจิลเลียนไว้ แะยิ่งกว่านั้นเมื่อพวกเขาได้พบคู่แห่งโชคชะตา กลิ่นฟีโรโมนของคนอื่นจะจืดจางราวกับการโยนน้ำตาลหนึ่งก้อนลงในแม่น้ำ

ถึงสัญญาะหว่างกันจะยังไม่ชัดเจน ทว่าสิ่งหนึ่งที่ทั้งคู่แน่ใจคือตลอดชีวิตนี้ฉลามจะไม่ต้องการโอเมก้าคนไหนได้มากเท่าที่เขาต้องการจิลเลียนในทางกลับกัน จิลเลียนก็ไม่อาจเปิดรับอ้อมกอดของใครได้เท่าที่รู้สึกกับฉลามอีกแล้ว

“โอ้บ้าเอ๊ย!”

ร่างบางฟุ้งถลาเข้ามากระโดดหุ้มหัวคู่แห่งโชคชะตาตัวเอง เขารู้สึกโกรธเกรี้ยว รับผิดชอบเป็นอย่งยิ่ง ในโลกนี้ สิ่งที่จิลเลียน เดอ โพลรองเกลียดที่สุดคือการควบคุมสถานการณ์ไม่ได้ตั้งใจต้องการ ครั้งนี้ถือเป็นประสบการณ์ร้ายแรงที่สุด ไม่มีครั้งไหนร้ายแรงเท่าครั้งนี้

“โอ๊ย คุณ! ผมจะไปรู้ได้ไง คุณงมผมขึ้นมาเองนะ! โอ๊ย จิลเลียน อย่ากัด!”

อ้อมแขนแกร่งจับพลิกดันคนโมโหแนบผนัง ก่อนฉลามจะจัดแจง ยึดข้อมือบางรังไว้เหนือหัว สอดขาแกร่งกดทับขาอีกฝ่ายไว้ไม่ให้ขยับตัวขึ้นมา กัดกันอีก พันคมไม่ได้ทำให้เจ็บเท่าไร แต่กลับทำให้เขารู้สึกร้อนผ่าวไป ทางอื่นเสียมากกว่า สาบานว่าเขาไม่ได้มีรสนิมรุนแรงในด้านนี้ ทว่าเป็น เพราะจิลเลียน แคเป็นจิลเลียนทำท่าเกรี้ยวกราดพร้อมกลืนน้ำฝิ่งก็ยั่ววน แล้ว

“ไหนคุณว่าจะไม่ใช้ความรุนแรงในครอบครั้ว”

“ไหนนายว่าไม่มีอารมณ์ทางเพศกับฉัน”

ไอ้ที่เบียดอยู่ตรงหน้าฉันนี่ไม่มีอารมณ์มากมั่ง ไอ้เด็กเวอร์!

ฉลามก็อดไม่ไหว ถลึงตาใส่คนไม่ยอมรับความจริง คิดว่าเขาอยาก อยู่ในสภาพนี้นักเหรอ

“จะเอายังไง แยกย้ายหรือจะสู้กันต่อ เราจะได้มีลูกให้รู้ตัวรู้แฉงกัน คินนี่ไปเลยดีไหม”

“เดอ โพลรอง ไม่เคยต้องกลัวการโดนข่มขู่!”

เสียงหวานตะคอกลั่น พจนานุกรมของจิลเลียนไม่เคยมีคำว่ายอมแพ้ เขาตัดสินใจพุ่งเข้าจัดการร่างสูงทันที ฉลามได้แต่กัดฟันสู้กับคนโมโห

แรงเยอะเป็นบ้า

แต่โอเมก้าจะไปสู้แรงอัลฟ่าได้อย่างไร สุดท้ายแขนแกร่งของฉลาม จึงแบกจิลเลียนขึ้นพาดไหล่แล้วเดินออกจากห้องหนังสือ ตั้งใจจะเอาจิลเลียน ไปส่งให้บรรดาลูกน้องตระกูลเดอ โพลรอง จัดการต่อ แต่เสื้อผ้าของร่างบาง ยับยู่ยี่ สูทตัวนอกหายไปไหนแล้วก็ไม่รู้ ผมยาวสยายจากการโดนอุ้มพาดบ่า แก้มนวลแดงก่ำเพราะความโมโหกับฤทธิ์ไวน์แดง

สภาพฉลามก็ชั่ววูตนึก กระดุมหลุดลุ่ยทุกเม็ดจนสาบเลือดเปิดเปลือก แผ่นนอก กล้ามหน้าท้องไวน์มีรอยข่วนจากคนบนไหล่ ข้างลำคอมีรอยกัด อยู่ประปราย ผมชี้ได้แต่เพราะโดนขยี้ม ทว่าจู่ๆ กลืนอัลฟ่าด้วยกันจากไกลๆ ของคนในปกครองเดอ โพลรอง ก็ทำให้เขาหวงแหนคนชี้ไว้อย่าง

สัญญาตญาณหวนคู่สุดเฮงช่วยนี้ส่งผลให้ฉลามเปลี่ยนใจเดินเข้า
ห้องนอนตัวเอง ทำถึงประตูปิดตามหลังโดยไม่ลืมล็อกห้องให้เรียบร้อย
ก่อนจะโยนคนซีโมโหลงกลางเตียง

ถ้าต้องให้คนอื่นจัดการจิลเลียน เดอ โฟลรอง ในสภาพนี้ งั้นเขา
ขอจัดการเอง!

คดอ้าย

จิลเลียน เดอ ไพลอง โอมะก้าสายเลือดบิสสุทธ์ผู้นำเขตเหนือ
ที่ทุกคนต่างรับรู้กันว่าเป็นอัลฟ่าผู้ยืนอยู่บนจุดสูงสุดของห่วงโซ่อาหาร
ได้ช่วยชีวิตอัลฟ่าลูกชายของผู้นำเขตใต้อย่าง **ฉลาม ซาโนทีย**
ที่ถูกยิงตกแม่น้ำจันทรเสี้ยวในคืนเดือนดับด้วย ‘ความบังเอิญ’
ก่อนจะนำมาด้วยข้อเสนอบางอย่างที่จะเปลี่ยนชีวิตของพวกเขาไปตลอดกาล
จิลเลียนต้องการมีทายาทกับฉลามเพื่อผลประโยชน์ส่วนตัวโดยปราศจากความรักใด ๆ ทั้งสิ้น
กว่าโชคชะตาจะกลับเล่นตลกเมื่อพวกเขาต่างได้กลับฟิโรโมนของกันและกัน
และเป็น ‘โซลเมต’ ที่ไม่อาจฝืนการลิขิตในครานี้ได้

“มีลูกให้ฉันสักคน”

“ผมท้อไม่ได้ คุณโยนผมกลับลงน้ำได้เลย”

“หน้าท้องเป็นของฉัน แต่ฉันคงท้อเองไม่ได้ ดังนั้น...เรามาช่วยกันสักพักเป็นไหม”

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-8295-2

9 786161 882952

Omegaverse